មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

អ៊ិត ហឿន ហៅម៉ូម, ភេទប្រុស K07266 (បាត់ខ្លួន)

តួនាទីៈ ប្រធានផ្នែករទេះភ្លើងបាត់ដំបង

សម្ភាសជាមួយ ឡូម យ៉េត, អាយុ៦៨ឆ្នាំ, ត្រូវជាប្រពន្ធ

ភូមិអូរស្រឡៅ ឃុំអូរដំបង១ ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង

ថ្ងៃទី១៦ កក្កដា ២០០៦

សំភាសដោយៈ វ៉ា ផៃវ៉ាន់

រ្សេវ ១១៤

ផៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយឈ្មោះអីដែរ?

យ៉េតៈ ខ្ញុំឈ្មោះយ៉េត, ឡូម យ៉េត ។

ផៃវ៉ាន់ៈ សព្វថ្ងៃលោកយាយអាយុប៉ុន្មានហើយ?

យ៉េតៈ ៦៨ឆ្នាំ ។

ផៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយមានស្រុកកំណើតកើតជានៅណាដែរ?

យ៉េតៈ នៅតែនេះឯង ។

ផៃវ៉ាន់ៈ ភូមិអូរស្រឡៅ ឃុំអូដំបង?

យ៉េតៈ ចា៎ស!

ផៃវ៉ាន់ៈ កាលពីសង្គមគេដាក់តែអូរដំបងទទេទេហ៎?

យ៉េតៈ ចា៎ស! គេដាក់ ។

ផៃវ៉ាន់ៈ ស្រុកសង្កែ?

យ៉េតៈ ស្រុកសង្កែដូចគ្នា ។

ផៃវ៉ាន់ៈ ឥឡូវគេដាក់អូរដំបង១?

យ៉េតៈ ឥឡូវហ្នឹងគេដាក់អូរដំបង១វិញ ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរទេចាស់ទៅខ្ញុំមិនដឹងទៅដល់ខ្ញុំឡប់លិនដែរ ហ្នឹង ខ្ញុំទើបតែងើបដែរ ។

នៃវ៉ាន់: ឪពុកម្ដាយរបស់លោកយាយឈ្មោះអីដែរ?

យើត: ម្ដាយខ្ញុំ ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះឡម, ហើយម៉ែអន ។

នៃវ៉ាន់: សព្វថ្ងៃគាត់ខូចអស់ហើយ?

យើត: ខូចយូរហើយ តាំងពីយូរណាស់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ខូចតាំងពីមុនខ្មែរក្រហមទៀត?

យើត: ចាស! យូរហើយគាត់ ឪខ្មែរក្រហមម៉ោបានម៉ាឆ្នាំអីហើយបានខូច ខ្ញុំនៅឯពោធិសាត់ ណោះពេលគាត់ខូច ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

យើត: ខ្ញុំបងប្អូនច្រើនប៉ុនខូចអស់ហើយ ៨នាក់ ។

នៃវ៉ាន់: ពីដើមម៉ោ៨នាក់?

យើត: ដល់ឥឡូវនៅសល់បួននាក់ ស្រីបី ប្រុសមួយ ។

នៃវ៉ាន់: សព្វថ្ងៃរស់នៅក្នុងភូមិឃុំជាមួយគ្នា?

យើត: នៅនេះ នៅអូរតាគីណោះមួយប្រុស នៅស្រីបីនៅអូរសាឡៅហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយ អ៊ុត ហឿនហ្នឹងត្រូវម៉េចជាមួយលោកយាយដែរ?

យើត: ជីដូនមួយខ្ញុំ ។

នៃវ៉ាន់: ត្រូវបងប្អូនជីដូនមួយ, លោកយាយស្គាល់អ៊ុត ហឿនហ្នឹងតាំងពីក្មេងៗជាមួយគ្នាម៉ោ?

យើត: ចាស! ចុះបើបងប្អូនជីដូនមួយ នៅតែហ្នឹងហើយ នៅស្រុកជាមួយគ្នាហ្នឹង គ្រាន់តែគាត់ ទៅនៅថ្នល់ ខ្ញុំនៅណេះទៅ ។

នៃវ៉ាន់: អ៊ុត ហឿនហ្នឹងគាត់កើតឆ្នាំណាដែរ?

យើត: សួរខ្ញុំស្រេចហើយ ។

នៃវ៉ាន់: កើតឆ្នាំខ្មែរកើតឆ្នាំអីដែរ?

យើត: ឆ្នាំថោះ ។

នៃវ៉ាន់: ឆ្នាំថោះ បងលោកយាយអីក៏ប្អូនលោកយាយ?

យើត: បងខ្ញុំម៉ាឆ្នាំ ។

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងម៉ោដល់ឥឡូវបើគាត់នៅរស់អាយុបងលោកយាយម៉ាឆ្នាំ?

យើត: ចាស! ៦៩ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះឪពុកម្ដាយហឿនហ្នឹងឈ្មោះអីទៅ?

យើត: ឪពុកឈ្មោះតាហម ម្ដាយឈ្មោះសៀន ។

នៃវ៉ាន់: សព្វថ្ងៃគាត់ខូចអស់ហើយ?

យើត: អូហ៍! យូរណាស់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ស្លាប់តាំងពីមុនខ្មែរក្រហម?

យើត: ស្លាប់៧៩នេះ ។

នៃវ៉ាន់: ទាំងពីរនាក់ហ្នឹង? ស្លាប់៧៩?

យើត: ចាស! ទាំងពីរហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: ហឿនហ្នឹងគាត់មានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ដែរទាំងអស់?

យើត: អ៊ូយ! ឈប់សិនរាប់សិន ផាប់ខ្វះ នៅហឹន, ហឿនហ្នឹង ប្ដីខ្ញុំហ្នឹង, សាម៉ុន, សាមឿន, សាមើត ប៉ុណ្ណឹងតើ ។

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងទាំងអស់៥នាក់ទាំងគាត់?

យើត: ចាស! ៥ទាំងខ្មោច ។

នៃវ៉ាន់: ហើយប្រុសប៉ុន្មានស្រីប៉ុន្មានដែរ?

យើត: ប្រុសពីរហ្នឹងហើយ ឃើញមួយបងឈ្មោះហឹនហ្នឹងប្រុស ស្រីបី ។

នៃវ៉ាន់: ស្រីបីនាក់, ចុះហឿនហ្នឹងកូនទីប៉ុន្មាន?

យើត: ទី២ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះបងគាត់ឈ្មោះអីគេ?

យើត: ហឹន ស្លាប់បាត់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ហឹន, ប្រុស ស្លាប់ជំនាន់ណា?

យើត: មើលផាប់ ទើបតែផាប់នេះដែរ ។

នៃវ៉ាន់: ទី២បានហឿនហ្នឹង?

យើត: ចាស! បានសាម៉ុនទីបី សាមឿនទីបួន ។

នៃវ៉ាន់: សាម៉ុនហ្នឹងស្រីអីប្រុស?

យ៉ើតៈ ស្រី ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ សព្វថ្ងៃនៅរស់ទេ?

យ៉ើតៈ នៅ ៗ សាមឿនស្រីដែរ រួចសាមើតពៅគេ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ រស់នៅសព្វថ្ងៃនៅសល់តែស្រីៗ?

យ៉ើតៈ ចា៎ស!

ឆៃរ៉ាន់ៈ ហើយសាមើត?

យ៉ើតៈ សាមើតស្រីដែរ ពៅគេហ្នឹង ប៉ុណ្ណឹងឯង៥ហ្នឹង ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ ចុះលោកយាយហឿនហ្នឹងកាលពីក្មេងៗដូចថាគាត់ធ្លាប់បានរៀន ធ្លាប់បានបួសអីដែរអត់ទេ?

យ៉ើតៈ គេបួសយូរណាស់ បួសឡើងមិនហ៊ានទះមូសហើយ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ បួសឡើងលែងហ៊ានសម្លាប់មនុស្ស?

យ៉ើតៈ អត់ទេ ភ្នុំ ឲ្យខាំតាមចិត្តភ្នុំ ដល់អញ្ចឹងគេចោទទេបានទៅអញ្ចឹងនោះ កុំអីគ្នារកតែអាយុទេ គេចោទមនុស្សត្រង់ហ្នឹងហើយ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ បួសនៅវត្តណាដែរ?

យ៉ើតៈ មុនដំបូងវត្តសង្កែក្នុងបាត់ដំបង វត្តសង្កែរួចបានវត្តចែងវង្សី នៅត្រឹមវត្តចែងហ្នឹងបង្រៀន គេហ្នឹង ដល់សឹកទៅអក្ខរកម្មអីហ្នឹង គាត់បួសយូរណាស់ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ ម៉េាបួសនៅវត្តចែងនេះទៀត?

យ៉ើតៈ បួសនៅវត្តសង្កែក្នុងណោះ រួចបានម៉េានេះ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ គាត់បួសបានប៉ុន្មានវស្សាដែរយាយ?

យ៉ើតៈ បួសដឹកបាន៥វស្សា ហើយនេនខ្ញុំមិនដឹងទេ ដឹងតែបួសដឹកហ្នឹង៥វស្សា ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ បួសដឹកហ្នឹងបួសម៉េច?

យ៉ើតៈ ភិក្ខុ ៗ

ឆៃរ៉ាន់ៈ សរុបទៅប្រហែលជា១០វស្សាអីដែរអត់?

យ៉ើតៈ មិនដឹងទេ ខ្ញុំមិនដឹងទេ នេនមិនដឹងប៉ុន្មានទេ ដឹងតែដឹកហ្មង ដឹកដឹងតែប្រាំវស្សាហ្មង បួសនេនខ្ញុំអត់ដឹងទេ ៗ

ផៃរ៉ាន់: គាត់អត់ដែលរៀនទេ មានតែបានតែបួសហ្នឹងទេ?

យើគ: បានបួសហ្នឹង គាត់រៀនតើ វត្តសង្កែក្នុងណោះ គាត់រៀនហ្នឹង ។

ផៃរ៉ាន់: បួសបណ្ដើររៀនបណ្ដើរ?

យើគ: បួសបណ្ដើររៀនបណ្ដើរ ដល់ពេលហ្នឹងគាត់ឈប់ពីណោះគាត់ម៉ោស្រុកនេះវិញណា៎ គាត់ម៉ោម៉ែឪគាត់វិញទៅ គាត់បង្រៀនវត្តចែង កូនក្មេងនៅនឹងវត្តហ្នឹង បង្រៀនហ្នឹងរួចទៅបាន ម៉ោបង្រៀនអក្ខរកម្ម រួចហើយគាត់ធ្វើស្រែបន្តបណ្ដើរ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះអាពេលគាត់ម៉ោវត្តចែងហ្នឹងគាត់លែងបួសហើយ អីក៏នៅបួសដដែល?

យើគ: បួស ។

ផៃរ៉ាន់: បួសបាន៥វស្សានៅវត្តចែងនេះ?

យើគ: ចា៎ស! ប៉ុន្តែនេនខ្ញុំមិនដឹងទេ អញ្ចឹងហើយបានថា មូសអីដល់ភ្នំអញ្ចេះហើយ មានអីទៀតកាន់សីលដល់អញ្ចឹងហើយបានថា ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះហេតុអីបានគាត់សឹកពីបួសយាយ?

យើគ: ចុះគាត់នេះហើយ គាត់អាយុច្រើនហើយមានតែសឹកធ្វើស្រែម្ដង ចង់បានប្រពន្ធ ។

ផៃរ៉ាន់: ពេលគាត់សឹកហ្នឹងតាមលោកយាយចាំឆ្នាំណាដែរ?

យើគ: អត់ចាំទេ ។

ផៃរ៉ាន់: មុនរដ្ឋប្រហារអីក៏ក្រោយរដ្ឋប្រហារ?

យើគ: អូហ៍! យូរណាស់ អាយុឡើងច្រើនហើយ ។

ផៃរ៉ាន់: លោកយាយការហើយប៉ុន្មានឆ្នាំបានមានកូន?

យើគ: ប៉ុន្មានទេ ម៉ាឆ្នាំមិនដឹង ថាម៉ាឆ្នាំចុះ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះកូនបងគេហ្នឹងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

យើគ: ៤១ហើយ ឆ្នាំមមីមិនដឹងប៉ុន្មានទេ ៤១ហើយ ។

ផៃរ៉ាន់: លោកយាយការបានម៉ាឆ្នាំបានមានកូន?

យើគ: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងការខ្ទង់៦៤, ៦៥អីហ្នឹង?

យើគ: មិនដឹង ការតាំងពី២៧ ។

ផៃវ៉ាន់: គាត់សឹកពីបួសភ្លាមការភ្លាមអីម៉េច?

យើត: ការតាំងពី២៧ម្ភៃ បានយូរដែរហ្នឹងណា៎ មិនដឹង ។

ផៃវ៉ាន់:

លោកយាយដល់ពេលគាត់ធ្វើស្រែចំការហើយបានម៉ាឆ្នាំហើយគាត់រៀបការជាមួយលោក យាយ?

យើត: ចា៎ស!

ផៃវ៉ាន់: ដូចថាគាត់រៀបការជាមួយលោកយាយហ្នឹងដោយសារឪពុកម្ដាយភ្ជង់ផ្ដើមឲ្យការ ឬក៏គាត់មានចិត្តខ្ជួនគាត់?

យើត: គាត់មានចិត្តខ្ជួនគាត់ ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះពេលរៀបការហើយលោកយាយគាត់អីហ្នឹងប្រកបមុខរបបរកស៊ីអីទៅ?

យើត: ខ្ញុំធ្វើស្រែធ្វើចំការ ប៉ុនឥឡូវចំការអស់ហើយហ្នឹង បាននៅបន្តិច ។

ផៃវ៉ាន់: ធ្វើស្រែចំការធម្មតា?

យើត: ចា៎ស! ធម្មតា ហើយដល់នេះគេចោទតើបានទៅអញ្ចឹងនោះ ។

ផៃវ៉ាន់: លោកយាយការបានប៉ុន្មានឆ្នាំបានគេចោទថាគាត់ខ្មែរក្រហមហ្នឹង?

យើត: អូហ៍! យូរណាស់ បានកូនបាននេះហើយ កូនទី២ហើយទើបតែបានបីខែទេគេចោទហ្នឹង ខ្ញុំកើតបានបីខែទាស់សសៃចង់ស្លាប់ដែរ តែប៉ុន្មានលើកអញ្ចឹងដែរ ។

ផៃវ៉ាន់: លោកយាយគេចោទថាគាត់ខ្មែរក្រហមហ្នឹង កាលហ្នឹងតាមលោកយាយចាំគេរដ្ឋប្រហារទម្លាក់សម្ដេចនៅ?

យើត: ទម្លាក់ហ្នឹងហើយបានរតេងរតោង ។

ផៃវ៉ាន់: ពេលគេទម្លាក់សម្ដេចហ្នឹងគេថាគាត់ហ្នឹងចូលខ្មែរក្រហម?

យើត: ចា៎ស! ចុះសម្ដេចថាកូនចៅចូលម៉ាគី មិនចូលម៉ាគីប្រោកមែន ។

ផៃវ៉ាន់: ហើយគាត់ចូលទេ?

យើត: គាត់មានចូលណា៎ គេកំពុងតែធ្វើស្រែបោះកណ្ដាប់អញ្ចឹងស្រាប់តែគេដេញបាញ់ គេឲ្យអ្នកក្រហ្នឹងធ្វើធំម្ដងណា៎ ម្ភោះហើយម៉ោដេញអាអ្នកស្រែហ្នឹងទៅ ម៉ោចោទហ្នឹងរត់អូរស្រឡៅ ចង់ទាំងអស់ ប៉ុនគេបេះតែលុះទៅ

លោកសុភីចេះតែលុះម៉ោៗ បានម៉ោនៅវិញ ប្ដីខ្ញុំៗទៅ ណា ខ្ញុំបីខែខ្ញុំទាស់សសៃសីងតែស្លាប់ខ្ញុំគ្មានទៅយកឯណា ដល់ពេលទៅយកវាកើតចេះតែទៅៗ គេថាកាត់ក្បាត់ដល់អញ្ចឹងអត់ហ៊ានម៉ោទេ ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងខាងណាម៉ោចោទថាគាត់ខ្មែរក្រហម?

យើគះ: ងាប់បាត់អស់ហើយ មិនដឹងខាងណាខាងណៃទេខ្ញុំនោះ តែសួរខ្ញុំអញ្ចឹងស្រេចលែងដឹងបាត់ មិនដឹងលន់ ណុល មិនដឹងជាស្អីផង ពូថាចូលម៉ាគីនោះក៏គេគាត់គោយអស់ទៅមិនដឹង កាលហ្នឹងដឹងតែចូលម៉ាគីហ្នឹងហើយ ទៅបាត់អស់ទៅ ប្ដីខ្ញុំកុំតែគេចោទធ្វើស្រែដល់សព្វថ្ងៃ ។

ផៃវ៉ាន់: ដល់ពេលគេចោទថាគាត់ចូលខ្មែរក្រហមអញ្ចឹងគាត់រត់ចូលព្រៃបណ្ដោយ?

យើគះ: គាត់មិនចូលទេ គាត់នៅត្រើយណោះ ។

ផៃវ៉ាន់: នៅត្រើយណា?

យើគះ: ត្រើយឆ្ងាយណាស់ ប៉ុនគាត់មិនហ៊ានចូលផ្ទះ ហើយគាត់នៅយូរៗទៅបែបមានខ្មែរក្រហម ម៉ោស្ទាក់អីយកទៅខ្ញុំមិនដឹងដែរណា៎ ហ្នឹងខ្ញុំនៅកូនខ្ចីទេកាលហ្នឹងនោះ ។

ផៃវ៉ាន់: អូហ៍! អាពេលគេចោទហ្នឹងគាត់រត់ទៅលោកយាយអត់មានដឹងដំណឹងអីពីគាត់ទេ?

យើគះ: រត់តែម៉ារស់ទេ ដឹងតែនៅត្រើយខាងហ្នឹង ។

ផៃវ៉ាន់: ត្រើយខាងហ្នឹងនៅក្នុងភូមិឃុំស្រុកអីដែរ?

យើគះ: អូហ៍! ព្រៃណោះ នេះត្រង់ណោះដែរ ផ្លូវស្រឡះអស់ហើយ ពីដើមព្រៃ អូរស្រឡៅ ខាងលិចវាំងគេសីហ្នឹងណា៎ ពីដើមព្រៃស្ដុកអូរដែរហ្នឹង ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងដោយសារគេចោទអញ្ចឹងគាត់រត់ចូលព្រៃ?

យើគះ: ចា៎ស!

ផៃវ៉ាន់: ដល់ពេលអត់ហ៊ានចូលម៉ោផ្ទះអញ្ចឹងគាត់ចូលខ្មែរក្រហមទៅ?

យើគះ: ទេ មិនដឹងចូលស្អី មិនដឹងគេម៉ោអីក៏មិនដឹងដែរហ្នឹងណា៎ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំនៅតែផ្ទះនោះ ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះគាត់រត់ទៅលាក់ខ្លួនក្នុងព្រៃហ្នឹងរយៈពេលប៉ុន្មានទៅ បានម៉ោជួបលោកយាយវិញ?

យើគះ: ទាល់តែ៧៩ហ្នឹង ៧៩ បើមិនហ៊ានម៉ោបានអីម៉ោ ៧៩ បានម៉ោ ម៉ោបានប៉ុន្មានពាឆ្នាំប៉ុន្មានខែ គេចោទទៅបាត់ទៀតទៅ ខ្ញុំមិនដឹងថាម៉េច

បើខ្ញុំណោះទាស់សសៃសឹងដាច់ខ្យល់ខ្ញុំមិនដឹង ជងវង្វេងអស់ហើយ កំពុងតែពិបាកចិត្តនឹងអញ្ចឹង ទើបតែចូល៧៥បានប៉ុន្មានហ្នឹងហើយ ៣ឆ្នាំប៉ុន្មាន ខ្ញុំមិនដឹងទេ ពិបាកចិត្តចិញ្ចឹមកូនក្រោយទៀត ។

ឆែវ៉ាន់: លោកយាយមានដឹងថា ពេលដែលគាត់រត់ចូលព្រៃហ្នឹងហើយក្រោយម៉ោគាត់ចូលបម្រើខ្មែរក្រហមហ្នឹង ដំបូងបំផុតហ្នឹងគេឲ្យគាត់ធ្វើអីទៅ? ដែលគាត់ចូលមុនគេ ពេលដែលគាត់លាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រៃហ្នឹងណា៎?

យ៉ើត: អត់ដឹង ។

ឆែវ៉ាន់: លោកយាយនៅផ្ទះនេះធម្មតា?

យ៉ើត: ខ្ញុំនៅតែនេះមើលតែកូនអញ្ចឹង ។

ឆែវ៉ាន់: ចុះមានដឹងថា

ពេលដែលគាត់រត់ទៅលាក់ខ្លួននៅព្រៃហ្នឹងគាត់ដែលផ្ញើសំបុត្រអីម៉ោលោក យាយទេ?

យ៉ើត: អត់សោះ ។

ឆែវ៉ាន់: បាត់ដំណឹង ដល់ឆ្នាំ៧៥ បានដឹងវិញ?

យ៉ើត: ចា៎ស! មិនហ៊ានទាក់ទង ទាល់តែចូលម៉ោបណ្ដោយហ្នឹង ដល់៧៥បណ្ដោយហ្នឹង ។

ឆែវ៉ាន់: តែពេលដែលគាតរត់ទៅលាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រៃហ្នឹង លោកយាយមានដឹងថាគាត់នៅរស់ឬក៏ ម៉េច?

យ៉ើត: កាលហ្នឹងនោះ មិនដែលគេនិយាយអីផង ចេះតែស្ងាត់ស្ងៀមៗ ដល់៧៥ឃើញម៉ោទៅ ម៉ោជាមួយកងទ័ពកងអីទៅ ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ម៉ោជួបគ្នានៅបាត់ដំបងហ្នឹងទៅរត់ដែរ ខ្ញុំរត់ទៅ ហ្នឹងដែរ រត់ដែរជួបនៅហ្នឹងបណ្ដោយទៅ ពេលហ្នឹងស្រុកអូរស្រឡៅរត់ទាំងអស់ហ្នឹង ។

ឆែវ៉ាន់: ពេលឆ្នាំ៧៥គាត់ចូលម៉ោភូមិឃុំនេះម៉ោរកលោកយាយវិញ?

យ៉ើត: អត់ជួបនេះទេ ណោះរត់អស់ហើយខ្លាចគ្រាប់នោះរត់ចូលស្រុកអស់ហើយ ។

ឆែវ៉ាន់: ទៅជួបនៅណាទៅ?

យ៉ើត: ទៅជួបនៅកន្លែងគុយសេ ។

ឆែវ៉ាន់: នៅកន្លែងណាទៅ?

យើគៈ កន្លែងគុយសេ ផ្សារដែលចំណាំពួកទាហាននៅនោះ ខាងលិចផ្សារលើណោះ នៅតែហ្នឹង រត់តែទាំងអស់ហ្នឹង អ្នកអូរស្រឡៅ ។

នៃវ៉ាន់: អូហ៎! គាត់ទៅរកដល់ហ្នឹងហ៎?

យើគៈ គាត់ចូលទៅដល់ហ្នឹង កងទ័ពចូលទៅដល់ហ្នឹង មិនដឹងកងទ័ពអីៗទេ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ចូលទៅៗ បានជួបៗហ្នឹងមិនឆាយបានជួបដែរទេ គាត់សើរើក្នុងហ្នឹងដែរហ្នឹងខ្លាចឃើញដែរហ្នឹង ថាខ្ញុំ ឆាប់អស់ហើយហ្នឹង ព្រោះអីគ្រាប់នៅតំបន់ផ្សេងណា៎ ពេញធឹងនេះហើយ នេះមានណា នៅ រត់អស់ ។

នៃវ៉ាន់:

អញ្ចឹងនៅតាមស្រុកភូមិនេះប្រជាជននៅខាងអូរស្រឡៅនេះចេញពីភូមិឃុំនៅឆ្នាំណាទៅ?

យើគៈ ចេញកាលរត់ហ្នឹងហ៎ ។

នៃវ៉ាន់: ពេលដែលឆ្នាំដែលគាត់ចូលលាក់ខ្លួនហ្នឹង លោកយាយនៅខាងស្រុកភូមិនេះដដែលទេ?

យើគៈ ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ដល់ពេល៧៥បានជម្លៀសចេញ?

យើគៈ ៧៥គ្មានណាជម្លៀសទេ គេបាញ់យើងរត់ខ្លួនយើងទៅ គ្រាប់សំបើមណាស់ រត់ទាំងអស់គ្នា ។

នៃវ៉ាន់: រត់ទៅខាងណាវិញ?

យើគៈ រត់ទៅខាង ទៅផ្សារណោះ ទីក្រុងណោះ ។

នៃវ៉ាន់: ចូលបាត់ដំបងហ្នឹង?

យើគៈ ចា៎ស! រត់ទៅទាំងអស់គ្នាហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: រត់ទៅដល់ហ្នឹងបានជួបគ្នាវិញ?

យើគៈ ចា៎ស! ទៅហ្នឹងបាននេះ បានព្រឹកឡើងបានពួកគេសើរើរកខ្ញុំហ្នឹងណា៎ គេខ្លាចខ្ញុំឆាប់បាត់ហើយ ព្រោះគ្រាប់ណាស់ រត់នឹងគ្រាប់ទេ មែនគេដេញទេ អានេះរត់នឹងគ្រាប់តែហ្នង ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះពេលលោកយាយបានជួបគ្នាជាមួយគាត់នៅបាត់ដំបងហ្នឹង ពេលហ្នឹងលោកយាយមានដឹងថាគាត់កាន់ខាងតួនាទីអីដែរអត់?

យ៉េត: អត់ មិនបានដេញដោលទេ ។

ផៃរ៉ាន់: តែដឹងថាគាត់ចូលខាងខ្មែរក្រហមហើយ?

យ៉េត: ចុះបើគាត់ទៅហើយ មិនដឹងគាត់ចូលអីបើឃើញតែអញ្ចឹង កងទ័ពម៉ោឃើញមានអញ្ចឹង ដល់ពេលនេះឃើញគាត់ដឹកអីវ៉ាន់ចែកបងប្អូនហ្នឹង ។

ផៃរ៉ាន់: ៧៥ហ្នឹង?

យ៉េត: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: ពេលចូលដល់ភ្លាមហ្នឹង?

យ៉េត: ចា៎ស! ចូលដល់សួរថាទៅណា ថាដឹកនេះទៅ ។

ផៃរ៉ាន់: ដឹកចែកបងប្អូន?

យ៉េត: ដឹកចែកបងប្អូនណាអត់អីចឹង ឃើញតែអញ្ចឹង ទៅមោងក៏អញ្ចឹង ដល់នេះគេឲ្យគាត់ទៅមោង ណា៎ ឃើញចែកតែគេអញ្ចឹង គាត់អត់មានថានេះសោះ ឃើញថាយករបស់គេអត់សោះ ឃើញតែអញ្ចឹងឯង ។

ផៃរ៉ាន់: ដំបូងឡើងគាត់នៅខាងភស្តុភារអីក៏យ៉ាងម៉េច?

យ៉េត: មិនដឹង ខ្ញុំមិនបានសួរទេ ខ្ញុំមិនហ៊ានសួរទេ ខ្ញុំខ្លាចដែរនោះ ខ្លាចនឹងពួកហ្នឹងដែរ ចុះពួកគេកងទ័ព ខ្ញុំ១៧មេសានោះ ខ្ញុំទៅណាខ្ញុំ នៅតែនេះ ហើយចិញ្ចឹមតែកូនអញ្ចឹងឯង ។

ផៃរ៉ាន់: ពេល៧៥ភ្លាមលោកយាយជួបគាត់នៅបាត់ដំបងហ្នឹងក៏គាត់ចែកឲ្យអ្នកស្រុកអីដែរ?

យ៉េត: តែអញ្ចឹងឯង ដើរចែកតែគេហ្នឹង ធ្វើស្រែធ្វើអីដើរចែកតែគេហ្នឹង មិនដែលបង្អត់ប្រជាជនផងហ្នឹង បានគេអាណិតគាត់ ឃើញរស់ ខ្ញុំនឹកឃើញថាធ្វើត្រង់ងាប់រហ័ស ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងគាត់នៅបាត់ដំបងហ្នឹង?

យ៉េត: នៅបានតែប៉ុន្មានខែទេហ្នឹងនោះ ទៅមោងបានទៅពោធិសាត់បាននៅយូរ ទៅហ្នឹងណា៎ ។

ផៃរ៉ាន់: បានប្រហែលប៉ុន្មានខែដែរ?

យ៉ើត: ប៉ុន្មានទេ ប្រហែលម៉ាខែដឹង បាត់ដំបងនោះ ដល់មោងបានបីខែមិនដឹង ដល់ទៅពោធិសាត់បានរាប់ឆ្នាំ បានប៉ុន្មានឆ្នាំហ្នឹង បានត្រឡប់ម៉ោបាត់ដំបងវិញ ទៅម៉ោៗតែហ្នឹង នៅពោធិសាត់បានយូរបន្តិច ។

ឆៃវ៉ាន់: ទៅពោធិសាត់ហ្នឹងនៅស្រុកណាភូមិណាដែរ?

យ៉ើត: ចា៎ស! នៅវ៉ាៗពោធិសាត់ហ្នឹង ពេទ្យគេនៅកើត ខ្ញុំនៅរថភ្លើងហ្នឹង ខ្ញុំដាំបាយហ្នឹងហើយ គាត់នៅរទេះភ្លើងអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ពេលទៅមោងក៏គាត់ខាងបែកផ្សាវ៉ាន់ឲ្យប្រជាជនដែរ?

យ៉ើត: ចា៎ស! គាត់ធ្វើតែអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: បែកស្រូវបែកអង្ករហ្នឹងហេ៎?

យ៉ើត: ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់: ដល់ពេលទៅដល់ពោធិសាត់គាត់ធ្វើខាងរទេះភ្លើងម្តង?

យ៉ើត: ខាងឡើងរទេះភ្លើង ។

ឆៃវ៉ាន់: ប្រធានគេអីក៏ម៉េច?

យ៉ើត: ខ្ញុំមិនដឹងធ្វើអីទេ ហ្នឹងទាល់តែសួរអ្នកនេះបានគេដឹងទៀត ។

ឆៃវ៉ាន់: នៅមោងបានបីខែបានទៅពោធិសាត់?

យ៉ើត: ចា៎ស! នៅពោធិសាត់បានយូរ ។

ឆៃវ៉ាន់: ពេលហ្នឹងចុង៧៥អីហ្នឹងបានទៅពោធិសាត់ហ្នឹង?

យ៉ើត: ដល់ម៉ោណោះខែ៧ ៧៧ ។

ឆៃវ៉ាន់: ម៉ោបាត់ដំបងវិញហ្នឹងហេ៎?

យ៉ើត: ចា៎ស! ខែ៧ហ្នឹងឯង កូនខ្ញុំកាលហ្នឹងកើតអានេះបាន១៩ថ្ងៃ ជិះរទេះភ្លើងម៉ោរលាក់ទាស់ហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: យាយពេលគាត់ទៅដល់ពោធិសាត់ហ្នឹង បានគាត់ឡើងធ្វើរទេះភ្លើងហ្នឹងតាមលោកយាយ ចាំ គាត់ប្រធាន ឬក៏គ្រាន់តែកូនចៅគេទេ?

យ៉ើត: នេះដឹង គាត់ប្រធានបើករទេះភ្លើងហ្នឹងដឹង គ្រាន់ឲ្យមានអ្នកបើកផ្សេង គាត់មិនបើកទេ ប៉ុនគាត់អង្គុយនៅទីផក្បាលហ្នឹងដែរ ប៉ុនខ្ញុំមិនដឹងគាត់ធ្វើអីទេ ។

ណៃរ៉ាន់: ដូចថាខាងបើករទេះភ្លើងហ្នឹង ការងារគាត់បើកតែរទេះភ្លើងហ្នឹងអីក៏មានអីផ្សេងទៀត?

យ៉េត: ធ្វើស្រែហ្នឹង ឲ្យកូនចៅចិញ្ចឹមទា គ្រាន់ឲ្យប្រជាជនហូបកុំឲ្យវាអត់បាយអត់ទឹក ហើយស្រូវក៏ល្អផលហ្នឹងក៏បាន សួរអ្នកពោធិ៍សាត់ក៏ដឹងដែរ បើថាឈ្មោះអញ្ចឹងនោះ គេដឹងតែទាំងអស់ហ្នឹង ខ្លាចអ្នកណាងាប់រស់អីខ្ញុំមិនដឹងទេណា៎ឥឡូវហ្នឹង ខ្ញុំមិនដែលទៅ អ្នកបាត់ដំបងនេះក៏ដឹងដែរនៀក ។

ណៃរ៉ាន់: ពោធិ៍សាត់ហ្នឹងពេលដែលគាត់ដូរទៅហ្នឹង

គាត់នៅក្នុងតំបន់លេខប៉ុន្មានដែរខាងពោធិ៍សាត់?

យ៉េត: មិនដឹង ខាងរទេះភ្លើងមិនដឹងអី គាត់ទៅដឹកនេះនោះ

ដឹកអូសដឹកអីដាក់រទេះភ្លើងក៏គាត់ទៅ គាត់ទៅមើលណា៎ជួយ ត្រូវលើកអីគាត់ជួយ ។

ណៃរ៉ាន់: រទេះភ្លើងហ្នឹងគេបើករាល់ថ្ងៃហ៎?

យ៉េត: កាលហ្នឹងហ៎! បើករាល់តែថ្ងៃទៅម៉ោ ។

ណៃរ៉ាន់: ដឹកអីខ្លះទៅ ?

យ៉េត: មិនដឹងដឹកអីទេ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំដាំបាយ មិនដែលដឹង កន្លែងគេផ្សេងទៅមើលគេម៉េចកើតនៅផ្ទះបានផ្ទះឆ្នាំង ហើយនិងដាំបាយ ហើយនិងស្ល ។

ណៃរ៉ាន់: តែពេលទៅអញ្ចឹងល្ងាចឡើងយើងត្រឡប់ម៉ោផ្ទះធម្មតា

អីក៏យើងនៅដេកតាមផ្លូវតាមអី?

យ៉េត: អត់ទេ ទៅត្រឹមអីគេហៅអារ៉ាញ់ហ៎ ។

ណៃរ៉ាន់: អារ៉ាញ់ស្រុកថៃហ្នឹងហ៎?

យ៉េត: ចា៎ស! រទេះភ្លើងទៅដល់ហ្នឹង ទៅដលហ្នឹងដែរតើ

បកពីហ្នឹងម៉ោទៅពោធិ៍សាត់ដដែលទៅ

ពេលគេត្រូវការអូសអីគាត់នាំគេទៅយកអូសអីដាក់លើហ្នឹងយកម៉ោឲ្យគេណា៎

ធ្វើជាប់រហូត អញ្ចឹង ។

ណៃរ៉ាន់: តាមលោកយាយដឹងរទេះភ្លើងហ្នឹងសម្រាប់ដឹកអីៗខ្លះទៅ ដឹកមនុស្ស?

យ៉េត: បើនិយាយពីរឿងដឹកមនុស្សវិញ មានតែដឹកកូនក្មេងយកទៅ ហ្នឹងនៅផ្សារទេណា៎ ។

ណៃរ៉ាន់: ផ្សារណា?

យើត: ផ្សាបាត់ដំបងនេះណា៎ ដឹកយកទៅចំការចេកណោះ ដាក់រទេះភ្លើងទៅដាក់កូនចៅទៅស្ទូង យប់នោះ កាលហ្នឹងបើថាអត់ណាស់នោះ បានស្រូវហ្នឹងហើយដែលចិញ្ចឹមរស់នោះ ពីដើម ហូបបបរហូបអីហ្នឹង ដល់ខាងហ្នឹងទៅ គេដាក់បាយអីម្តងពេលធ្វើការខ្លាំង ធ្វើការរឿងអូស ហ្នឹងហេ៎ កាប់អូសកាប់អី ដឹកជញ្ជូនឲ្យគេហ្នឹងប្រជាជនហ្នឹង គាត់គ្មានទៅណាទៀតនៅតែ ហ្នឹង ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងគាត់នៅពោធិសាត់ហ្នឹងតាមលោកយាយស្មានប្រហែលជាប៉ុន្មានឆ្នាំណាដែរ?

យើត: មើលខ្ញុំថាម៉ោខែ៧ ៧៧មិនដឹងប៉ុន្មានឆ្នាំ អាណឹងបើបីឆ្នាំជាងរត់ទៀត បើថានៅមោងបាន តិចទេណា៎ បើនៅបាត់ដំបងបានប្រហែលម៉ាខែណោះ មោងបែបបានបីខែ ពោធិសាត់ កាលម៉ាហឹកហ្នឹងវាយ៉ាប់ៗអ្នកមុន យ៉ាប់ណាស់ យ៉ាប់រឿងហូប វាអត់អញ្ចឹង ប្រជាជន អញ្ចឹងវាអត់ វេទនា ដល់តានេះទៅ គេភ័យគ្រប់គ្នាថា តាម៉ូមម៉ោទៀតបែបដូចមុនហើយ លើសមុនទៀត មុខកាច គេហៅតាម៉ូមៗណា៎ ។

ផៃរ៉ាន់: អូហ៍! គេហៅម៉ូមហេ៎?

យើត: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: គាត់មានពុកមាត់ពេញ?

យើត: ចា៎ស! ជំនាន់អាពតគេហៅតាម៉ូមហ្នឹងបានពួកអ្នកស្រុកហ្នឹងគេភ័យ គេថាមុខតែកាចលើស មុនណា៎ ព្រោះមុនៗវាល្បីល្បាញអស់ហើយណា៎ ហើយគាត់ទៅស្ទូតមានអី អ្នកទាស់ សសៃខ្ញុំហើយខ្ញុំត្រាំស្រាត្រាំទុកឲ្យអ្នកទាស់សសៃហ្នឹងណា៎ ចុះធ្វើការធ្ងន់ឲ្យកាប់អូស ហើយ អ្នកក្រមុំរៀង៧-៨ខែអត់ឲ្យរកថ្នាំឲ្យគ្នាទេ ប្តីខ្ញុំទៅរកថ្នាំឲ្យ កូនគេកូនឯងអាណិតណាស់ ក្បាលជង្គង់អញ្ចេះណោះ វេទនា ដល់នេះខ្ញុំត្រាំស្រាអីឲ្យផឹក ប្តីខ្ញុំដើររកអង្គុញដើររកអីឲ្យ ណា៎ បេះតែដើរសុំគេយកម៉ោកូនចៅ កូនចៅសុទ្ធតែក្រមុំៗទាស់ អត់មានខែនោះ រាំងនោះ ធ្វើការធ្ងន់ អារអូសនោះ ខាងរទេះភ្លើងអារអូសហើយដាក់រទេះភ្លើងនោះ ដល់នេះទៅបាន

គ្នាក្រមុំនោះម្ដាយអរណាស់ ជួយកូនខ្ញុំម៉ោពីណោះផង កាលហ្នឹងនៅផ្សេងគ្នា មួយហៅខ្ញុំ មិនដឹងហៅអីទេមិនដឹងទេ ។

ផៃវ៉ាន់: មួយពាយ័ព្យមួយអី?

យ៉េតៈ គេហៅអី មួយនៅតំបន់នេះតំបន់នោះអញ្ចឹង តែវេទនាណាស់ តែយកម៉ោគាត់កត់ឈ្មោះ ឲ្យយកកូនម៉ោ ទុកនៅការដ្ឋានហ្នឹង ទុកនៅកន្លែងបាយនិងខ្ញុំហ្នឹងទៅក៏ប្ដីខ្ញុំទៅរកអន្លុយរកអី ដាក់ទៅត្រាំឲ្យកូនចៅហ្នឹងបានម៉ោ ដល់ម៉ោគ្នាឲ្យនៅកន្លែងបាយហ្នឹងទៅ អត់ឲ្យទៅធ្វើអីទេ គ្រាន់តែជួយចិតបន្លែដែរ បើមុននោះទៅអារអូសនោះ អ្នកមុនទេណោះ ប្ដីខ្ញុំទើបតែទៅក្រោយទេ ។

ផៃវ៉ាន់: អ្នកមុនគេយកទៅណាទៅ?

យ៉េតៈ អ្នកមុនគេមានយកទៅណា ដូចថាប្រើគោមិនឲ្យស៊ីស្មៅអញ្ចឹងណា៎ ហ្នឹងរបៀបអញ្ចឹងប្រើ តែគោចេះតែប្រើ ស្មៅមិនឲ្យស៊ីចេះតែអញ្ចឹងឯង ។

ផៃវ៉ាន់: អ្នកមុនគេផ្លាស់ចេញទៅបានចូលគ្រួសារលោកយាយវិញ?

យ៉េតៈ ចា៎ស! មិនដឹងផ្លាស់មិនដឹងធ្លាក់ ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ខ្ញុំទើបតែទៅដែរហ្នឹង ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះកាលដែលគេបញ្ជូនគាត់ទៅពោធិសាត់ ទៅខាងផ្នែករទេះភ្លើងហ្នឹងដូចថា ខាងណាដែលចាត់តាំងឲ្យគាត់ទៅហ្នឹង? ពីណាគេដែលចាត់តាំងឲ្យគាត់ទៅពោធិសាត់ហ្នឹង?

យ៉េតៈ មិនដឹងទេ ធំលើហ្នឹង ខ្ញុំមិនដឹងដែរ មានពីលើគាត់ទៀត លើពីរបីទៀតណោះ ។

ផៃវ៉ាន់: ស្គាល់ឈ្មោះទេ?

យ៉េតៈ អូហ៍! ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ខ្ញុំ១៧មេសាដែលស្គាល់ខ្ញុំទៅក្រោយទើបតែជួបគ្នាប្ដីដែរហ្នឹង ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងពេលដែលគាត់ទៅពោធិសាត់ហ្នឹង ខាងរទេះភ្លើងហ្នឹងក៏នៅតែរកម្ហូបរកអីឲ្យប្រជាជនដែរ?

យ៉េតៈ ចុះទៅស្លូងជាមួយគេទាំងយប់ទាំងថ្ងៃជាមួយគេហ្នឹង គាត់ប្រឡូកឡើងផុងត្រឹម១ណោះខោ អាខ្មៅហ្នឹងជ្រៀករយៀកហ្នឹង ខ្ញុំប្រាប់ទៅខ្ញុំមិនករទេ និយាយចាំងអំបែងក្បាលហ្នឹងវេទនាណាស់ណា៎ ។

ផៃវ៉ាន់: ប៉ុនកាលហ្នឹងពេលគាត់ទៅកាន់នៅកន្លែងហ្នឹង ដូចថាប្រជាជនបានហូបច្រើនជាងមុន?

យ៉េតៈ ច្រើនហើយបានគេអរណោះ គេអបអរសាទរ គេយំ ហើយគេផ្លាស់ម៉ោបាត់ដំបងវិញ ជិតដល់ហើយណា៎ ជិតដល់អាពេលផ្លាស់រត់ហ្នឹងហើយ ម៉ោដល់បានប៉ុន្មានឆ្នាំហ្នឹង ណោះមិន ដឹងបានប៉ុន្មានទេខ្ញុំភ្លេចហើយ ដល់ម៉ោហ្នឹងពួកហ្នឹងយំ គាត់កុហក់គេថាធ្លាក់នោះ គេយំអា ណិតគាត់នោះ បានខ្ញុំនឹកគួចចិត្តអីអាណិតស្អី ត្រង់នោះងាប់មុនគេ គេរៀបរក់គេរស់នោះ នឹកឃើញអញ្ចឹងដែរ គួចចិត្តអញ្ចឹងតើ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ នឹកឃើញថាម៉េច?

យ៉េតៈ នឹកឃើញថា ត្រង់ៗងាប់មុនគេនោះ ហើយអាណិតប្រជាជនៗខំឲ្យបន់ឲ្យបានរស់ គាឲ្យបានរស់ ខ្ញុំឃើញនឹងភ្នែកណា៎ ខ្ញុំក៏យំដែរ យំទាំងអស់គ្នា ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ អាពេលដែលគេផ្លាស់ម៉ោបាត់ដំបងវិញហ្នឹងហ៎?

យ៉េតៈ ហ្នឹងហើយផ្លាស់ទេ ប៉ុនគាត់កុហក់គេថាធ្លាក់ហើយខ្ញុំនោះ ពួកហ្នឹងយំ ដល់ម៉ោណោះទៀត នៀក ពួថារៀនសូត្រនៀក រៀនសូត្រដែលយកទៅហ្នឹណា៎ ពួកណោះយំទាំងអស់ សុទ្ធតែតាៗគាត់អាណិតគេទាំងអស់ តែម៉ោត្រង់ណាគេ អាណិតទាំងអស់ គាត់ឲ្យគេស៊ីឆ្អែតបានអញ្ចឹង បើមុនៗអត់ទេ គេដ្ឋន្ទាខ្ញុំពួនឹងត្រចៀកអញ្ចឹងនិយាយប្រាប់ខ្ញុំអស់ពួកហ្នឹង នេះអត់ទេ ពីដើមគេដាក់ ដូចថាកម្មាភិបាលគេមិនស៊ីឆ្ងាញ់ហ៎! គេដាក់ម៉ាបន្ទប់ហើយ បេកអីយកដាក់ សុខចិត្តទុកចោល ហ្នឹងមុនខ្ញុំអត់ដឹងទេរឿងគេនោះ ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ នៅណាហ្នឹង?

យ៉េតៈ នៅបាត់ដំបងនេះតើ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពេលគាត់ម៉ោពីពោធិសាត់វិញហ្នឹងហ៎?

យ៉េតៈ ចា៎ស! ទើបតែម៉ោ ដល់ពេលនេះទៅគាត់ៗឲ្យយកដាក់ការដ្ឋានចែកប្រជាជន ឲ្យចែកទៅដាក់ថង់មួយៗចែកកូនចៅ ណាសល់យកទៅកូនចៅផងទៅណា៎ អាទើបតែម៉ោពីធ្វើការវិញ ស្ករដកនោះ ម៉ោដល់ដាក់តុអញ្ចឹងទៅតំរៀបថង់ៗ ១០ នាក់ដាក់ ១០ ថង់ទៅ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពេលគេប្តូរគាត់ម៉ោខែ៧, ៧៧ ម៉ោបាត់ដំបងហ្នឹងគាត់ធ្វើខាងអីវិញទៅ?

យ៉េតៈ រទេះភ្លើងដដែលហ្នឹង ធ្វើស្រែដដែលហ្នឹង ចិញ្ចឹមជ្រូកទាអី ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ កាលម៉ោបាត់ដំបងហ្នឹងនៅកន្លែងណាវិញពេលម៉ោហ្នឹង?

យ៉េីត: នៅរទេះភ្លើងហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: នៅកន្លែងវ៉ាររទេះភ្លើងរាល់ថ្ងៃហ្នឹងហ៎?

យ៉េីត: ចា៎ស! នៅដូចគ្នាចុះគាត់នៅខាងហ្នឹងហើយ ប៉ុននេះនៅដដែលហ្នឹង ហើយធ្វើស្រែនៅខាង ចំការចេកណោះ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះគាត់ខាងរទេះភ្លើងម៉េចមានសិទ្ធិឲ្យម្ហូបឲ្យអីដល់អ្នកស្រុកដែរ?

យ៉េីត: ចុះធ្វើស្រែនោះ ធ្វើបាននោះ ហើយគាត់ទៅនេះនោះ គាត់ទាក់ទងអ្នកពោធិសាត់មិនស្រុក ក្រគរ មិនបានត្រីៗគាត់មិនយកម៉ោឲ្យកូនចៅស្លហ្នឹង ស្លរួមមែនស្លឯកជនទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: កូនចៅគាត់ហ្នឹងហ៎?

យ៉េីត: ចា៎ស! មែនថា ឲ្យចែកអ្នកនេះអ្នកនោះតាមផ្ទះណាអត់ទេ ចែករួមខ្ទះគ្មោតអញ្ចឹងទៅ បើថាកាប់ជ្រូកប្អូន ខាងពេទ្យដែលចិញ្ចឹមកុមារនោះចែកហ្នឹងទៅពីរ ហើយការដ្ឋានគាត់ពីរ បើ មាន់ដប់ដឹងតែ១០ៗដូចគ្នា អញ្ចឹងណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះមីងកាលហ្នឹងគាត់ខាងរទេះភ្លើងប៉ុន្តែគាត់មានសិទ្ធិចែកមាន់ចែកអី?

យ៉េីត: ចុះបើថាគេឲ្យធ្វើស្រែហើយ គាត់ខាងរទេះភ្លើង គាត់មែនរទេះភ្លើងតែមុខទេ គាត់ទៅធ្វើស្រែនៅចំការចេកបងប្អូនប្រជាជនគេឲ្យចាត់ចែងទៅហ្នឹងណា៎ ហើយគាត់មើលខុសត្រូវអ្នក ណាអត់អ្នកណាមានហ្នឹងយករួមហ្នឹងនោះ របស់រួមហ្នឹងនោះ យកចែកកូនចៅស្ល ខាងពេទ្យ ម៉ាកន្ទុប ហើយខាងកុមារនោះម៉ាកន្ទុប ខាងកុមារកំព្រីកំព្រាអីចឹងទៅណា៎ កុមារតូចៗនោះ អី ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងគាត់ខាងរទេះភ្លើងហើយគាត់ខាងចែកម្ហូបចែកអីតាមផ្នែកៗហ្នឹងដែរ?

យ៉េីត: គាត់ចាត់ចែងអញ្ចេយះណា៎ ខាងពេទ្យយកជ្រូកពីរទៅធ្វើម្ហូបឲ្យកូនចៅតូចៗណា៎ ខាងកុមារ នោះ យាយៗមើលកុមារនោះយកពីរធ្វើម្ហូបឲ្យកូនតូចៗ បបរដឹងតែព្រឹកឡើងដឹងតែបបរ ហើយណា៎ ទៅទាក់ទងត្រីងៀតឲ្យហ្នឹងម៉ាកន្ទុប ដូចថា ១០គីឡូម្នាក់ កន្លែងពេទ្យ១០គីឡូ កន្លែងកុមារតូចៗហ្នឹង១០គីឡូ កន្លែងការដ្ឋានខាងប្រុសហ្នឹង១០គីឡូ កន្លែងការដ្ឋានខាងស្រី ណោះ១០គីឡូអញ្ចឹងណា៎ ផ្នែកគេមានអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងគាត់ខាងរទេះភ្លើងហ្នឹងទៅដឹកឥវ៉ាន់ម៉ោចែកតាមផ្នែកៗនៅតាមបាត់ដំបងហ្នឹង?

យ៉ើត: ហ្នឹងគាត់ទាក់ទងគេណា៎ ទាក់ទងដូចអ្នកទៅរនាមទៅអីចឹងណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់: ទៅព្រៃរនាមជិតបឹងទន្លេសាបហ្នឹងហ៎?

យ៉ើត: ចា៎ស! គេមានផ្នែកគេតើហ្នឹងនោះ មានអ្នកនៅខាងណេះខាងណោះគេទាក់ទងបានម៉ោចែក ខាងប្រជាជន ហើយគាត់ចែកខាងរទេះភ្លើង អ្នកធ្វើការធ្ងន់ៗនោះ ខាងរទេះភ្លើងធ្វើការធ្ងន់ ដូចនៅអាដែងដូចនៅពោធិសាត់ ខាងព្រៃគប់ណា៎ គេអាចធ្វើធ្ងន់គាត់មិនឲ្យលែលកទៅ ហ្នឹងទៀត អញ្ចឹងតើ មែនថាធ្វើតែរទេះភ្លើង បើកតែរទេះភ្លើងណា៎ បើគាត់មើលទាំងអស់ គាត់មើលកូនចៅទាំងអស់ ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងម៉ាររទេះភ្លើងហ្នឹង គាត់នៅបាត់ដំបងហ្នឹងគឺគាត់ធំជាងគេហ្មង?

យ៉ើត: មិនដឹងធំ មិនដឹងតូច បើឃើញតែអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: កាលហ្នឹងគាត់មានកូនចៅអីច្រើនទេ?

យ៉ើត: កូនចៅក្រោមគាត់នោះ មិនចេះអត់ទេ ពេលថាទៅណាដូចថាទៅស្អី មើលខ្ញុំរកទឹកសិនទៅ បាណាន់ណា៎ កូនចៅគាត់បើកឡានជូនទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: ទៅលេងបាណាន់ហ៎?

យ៉ើត: ទៅលេងអី ទៅទាក់ទងស្អីៗ និយាយការងារគាត់ ខ្ញុំដឹងហ៎ ខ្ញុំមិនដឹងទេ គាត់និយាយពីនេះ ពីនោះទៅ គាត់និយាយឲ្យកូនចៅ បើកូនចៅណាអត់ទៅទាក់ទងយកអារបស់ហ្នឹងឲ្យកូនចៅ គាត់ហូបទៅណា៎ និយាយអញ្ចឹងតើ ដូចថាត្រូវការអីគេម៉ោហៅ គេជូនកូនចៅគាត់ជូនឡាន ទៅគាត់មានដែលដើរណាគាត់ ។

ឆៃវ៉ាន់: ដូចថាគាត់ប្រធានអញ្ចឹង អនុប្រធានគាត់ឈ្មោះអីលោកយាយដឹងទេ?

យ៉ើត: អត់ដឹងទេ អនុប្រធានគេ ឃើញតែប្រើទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: អត់ស្គាល់អនុប្រធានគេ?

យ៉ើត: ខ្ញុំដែលស្គាល់ បើខ្ញុំទៅក្រោយដែរ ទើបតែម៉ោយកជួបគ្នានេះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់អ្នកតូចអ្នក ធំណា៎ ណាធំជាងណាខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំដឹងតែគាត់អញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះដូចថាខាងភូមិភាគខាងអីដែលម៉ោទំនាក់ទំនងគាត់ទេ?

យ៉េតៈ មាន តែមិនដឹងអ្នកណាទេ ខ្ញុំមិនដឹងទេ មានទាំងអស់ ម៉ោខាងណាៗ អ្នកណានៅស្រុកព្រៃ ណោះគេចែកផ្នែកគ្នាអញ្ចឹងណ៎ា ហ្នឹងក៏ម៉ោទាក់ទងដែរ ទាក់ទងទៅគាត់ណោះឲ្យគេទៅ ដល់គេមានអីគេឲ្យម៉ោទៅ ដូចថាហ្នឹងគេមិនសំបូរវិសត្ថុអីផ្ទះអីរមាំងអីឃើញដឹកទាំងឡានយក ម៉ោឲ្យដែរ ទាក់ទង ។

ផៃវ៉ាន់ៈ យកម៉ោមកឲ្យគាត់ទុកទៅ ?

យ៉េតៈ ចា៎ស!

ផៃវ៉ាន់ៈ ហើយគាត់ចែកតាមផ្នែកទៀតទៅ ?

យ៉េតៈ ចែកអី ដាក់ការដ្ឋានទៅ ។

វិដេ០១១៤

យ៉េតៈ ....អញ្ចឹងហ៎េ យល់ទេ បើថាឲ្យគាត់ទៅរកខ្លួនគាត់ គាត់ទៅរកអត់បាន ។

ផៃវ៉ាន់ៈ គាត់អត់ទៅរកទេ គាត់គ្រាន់តែគេយកម៉ោទុកឲ្យគាត់ចឹងទៅ ហើយគាត់យកអាណើងបែងចែកតាមផ្នែក?

យ៉េតៈ ចា៎ស! គេយកម៉ោឲ្យ គេដឹកម៉ោណ៎ា ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ ស្គាល់តែគោ ដល់ឃើញទន្សោងខ្ញុំអត់ដែលស្គាល់ទេ ខ្ញុំស្គាល់ពោធិសាត់នេះតើ គេយកម៉ោមិនចេះតូចប៉ុណ្ណឹង ឯហ្នឹងសំបូរណាស់ គេទៅលើទៀតណ៎ា គេដឹកយកម៉ោឲ្យគាត់ ខ្ញុំថាឃើញក្បាល ខ្ញុំថាគោនោះអត់មានបូក បើឃើញទ្រឡុកទ្រឡនអញ្ចឹងនោះ ដល់រួចគាត់នោះវិផ្នែកទៅពេទ្យ ធំជាងគេពេទ្យហើយណ៎ា អ្នកណាច្រើនជាងគេគេកាត់ទៅអញ្ចឹងហើយ ពេទ្យហ្នឹងម៉ាកន្ទុប ហ៎! នេះការដ្ឋានខាងប្រុស នេះយុវជន នេះខាងមិត្តនារី នេះខាងអ្នកមើលកុមារ អញ្ចឹងតើ ស្តាប់ខ្ញុំនិយាយបានទេ ក្រែងលោខ្ញុំមិនសូវនិយាយផង ។

ផៃវ៉ាន់ៈ ចុះលោកយាយដែលព្រួសួរឈ្មោះហំអីទេ?

យ៉េតៈ ហំ, អត់ ។

ផៃវ៉ាន់ៈ គាវ៉ាញអីដែលព្រួទេ?

យ៉េតៈ ស្គាល់ គាវ៉ាញអីយកមាសទៅស្រុកណាអីខ្ញុំមិនដឹងទេ ។

ផៃវ៉ាន់ៈ គាវ៉ាញយកមាសទៅស្រុកណាម៉េច?

យ៉េតៈ ចុះជញ្ជូនម៉ាវីកហ្នឹង ជញ្ជូនមាសដាក់រូម ហើយយកទៅបាត់ទៅ បាត់ឈឹងទៅខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ឃើញមុខផង ឃើញតែឈ្មោះ ឮតែឈ្មោះ ខ្ញុំមិនដែលទៅមើលអ្នកតូចអ្នកធំ ខ្ញុំខ្លាច សឹងស្លាប់ នៅដាំតែបាយហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះតាកៅ អីដែលឮឈ្មោះទេ?

យ៉េតៈ ដែលតែឮ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះតាគី?

យ៉េតៈ តាគីហ្នឹងក៏ហ្នឹងដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់: តាប៉ែតអីដែលឮទេ?

យ៉េតៈ ឮ ។

ឆៃវ៉ាន់: ដឹងថាគាត់បីនាក់ហ្នឹងធ្វើការអីដែរអត់?

យ៉េតៈ អត់ដឹង ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ខ្ញុំ១៧មេសា ។

ឆៃវ៉ាន់: តែធ្លាប់ឮឈ្មោះហ្នឹងដែរ?

យ៉េតៈ ឮ គេអ្នកដូចថាប្រជុំតែគ្នាគេណាណោខ្ញុំមិនដឹងទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះតាក្អែងអីធ្លាប់ឮទេ?

យ៉េតៈ ឮ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះតារ៉េន?

យ៉េតៈ អត់ទេ, តាក្អែងធ្លាប់ឃើញគាត់ទៅ គាត់ខ្មៅគាត់វៀងខ្មៅ ឃើញទៅ រៀនសូត្រពោធិសាត់ ហ្នឹងគាត់ទៅបង្រៀនគេណា៎ ខ្ញុំឃើញដែរ ខ្ញុំធ្វើបាយធ្វើអីហ្នឹងយកទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: គាត់ខាងអីដែរ?

យ៉េតៈ មិនដឹងហ្នឹងហើយថាខ្ញុំមិនដឹងទេ តែសួរអញ្ចឹងស្រេចហើយ ខ្ញុំមិនផ្អែកខាងហ្នឹងទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះតាគីធ្លាប់ឃើញទេ?

យ៉េតៈ តាគីឃើញញឹកញាប់ជាងគេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ឃើញគាត់នៅណា?

យ៉េតៈ ឃើញគាត់ម៉ោពោធិសាត់រៀនសូត្រហ្នឹង ។

ផៃរ៉ាន់: បង្រៀនគ្រូសារលោកយាយហ្នឹងហ៎?

យើត: រៀនទាំងអស់អ្នកធំតូចទាំងប៉ុន្មាន ។

ផៃរ៉ាន់: តាគឺហ្នឹងឈ្មោះដើមគាត់ឈ្មោះអីដែរ?

យើត: មិនដឹង អត់ស្គាល់គាត់ ។

ផៃរ៉ាន់: រៀងរ៉ូវគាត់យ៉ាងម៉េចដែរ?

យើត: រកថាមិនត្រូវ សម្បុរសណ្តែកបាយ ប៉ុនតាក្មេងគាត់ខ្មៅ ប៉ុនពេលរៀនសូត្រទេណ៎ា តែលើកបាយលើកទឹកទេ ខ្ញុំមិនជាអ្នកចំណាំទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះតារស់ ញុំមហ្នឹងធ្លាប់ឃើញគាត់ទេ?

យើត: អត់ ។

ផៃរ៉ាន់: តាកៅអីធ្លាប់ឃើញទេ?

យើត: តាកៅពុឈ្មោះប៉ុនមិនដឹង អត់ដែលឃើញ ឃើញតាគឺនិងតាក្មេងតែប៉ុណ្ណឹង ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះដូចតាប៉ែតអីអត់ដែលឃើញមុខទេ?

យើត: អត់សោះ មិនដឹងនៅស្រុកណាណោះ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះពេលគ្រូសារលោកយាយត្រឡប់ម៉ោបាត់ដំបង ខែ៧ ៧៧ហ្នឹង គាត់នៅធ្វើខាងបាត់ដំបងហ្នឹងរហូតដល់ឆ្នាំណាទៅ?

យើត: រហូតឆ្នាំណាដែលគេយកទៅរៀនសូត្រនោះ រៀនសូត្រ៧៨ ថ្ងៃមួយកើត ខែមិយសិ ខ្ញុំដឹងខ្មែរថាអញ្ចឹង ប៉ុនបារាំងមិនដឹងអីទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ពេលហ្នឹងម៉េចទៅ?

យើត: មានម៉េចគេជិះអាត្រែស៊ិនទៅតើ ។

ផៃរ៉ាន់: គេចាប់យកទៅ?

យើត: គ្មានចាប់ទេ ដែលចាប់ហ៎ ។

ផៃរ៉ាន់: គេហៅថាយកទៅរៀន?

យើត: គេហៅទៅនេះហើយហ្នឹង ទៅល្ងាចយប់ម៉ោង៥ហើយហ្នឹង ថាទៅពោធិសាត់ទៅយកតាអី ណោះមួយទៀត ភ្លេច ។

ផៃរ៉ាន់: ខាងណាដែលគេម៉ោហៅទៅរៀនសូត្រ?

យ៉េត: មិនដឹង ដឹងតែខាងភ្នំពេញៗ មិនដឹងខាងណា ខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ។

នៃវ៉ាន់: ខាងនិរតី ខាងពាយ័ព្យ?

យ៉េត: អត់ដឹងទេ ។

នៃវ៉ាន់: ដឹងតែគេម៉ោហៅគាត់ទៅ ?

យ៉េត: ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ពេលដែលគេម៉ោហៅ លោកយាយនៅហ្នឹងដែរអត់?

យ៉េត: ខ្ញុំកើតកូនបាន២០ថ្ងៃ នៅហ្នឹងណា៎ ។

នៃវ៉ាន់: នៅជុំគ្នាជាមួយគាត់ហ្នឹង?

យ៉េត: នៅហ្នឹង ខ្ញុំកូនខ្ចីដែលនៅកើតហេ៎?

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងម៉ោហៅពីផ្ទះទៅហេ៎?

យ៉េត: ថាហៅទៅរៀនសូត្រ គាត់ទៅប្រាប់ខ្ញុំនៅពេទ្យណា៎ ប្រាប់ថា អ៊ីអើយអ៊ីខ្ញុំទៅរៀនសូត្រ ហើយ គេគេម៉ោ ប្រាប់ថាអញ្ចេះណា៎ ដល់អញ្ចឹងខ្ញុំឡើងអាត្រៃស៊ីន ។

នៃវ៉ាន់: ត្រៃស៊ីនហ្នឹងអីគេ?

យ៉េត: ត្រៃស៊ីនហ្នឹងតូចៗខ្មៅៗ របៀបដូចរទេះភ្លើងហ្នឹងដែរ ។

នៃវ៉ាន់: ឡូរីហ្នឹងហេ៎?

យ៉េត: អាណឹងផ្សេងទៀត ឡូរីជិះបានតែពីរនាក់ទេ បើអាត្រៃស៊ីនជិះបាន៥នាក់អីបាន ។

នៃវ៉ាន់: គេដឹកគាត់តាមអាត្រៃស៊ីនហ្នឹងទៅ ?

យ៉េត: ចា៎ស! គេដឹកទៅរៀនសូត្រ គេមែនដឹកតែម្នាក់ទេ គេដឹកទៅពោធិសាត់ គេដឹកនៅហ្នឹង ម្នាក់ទៀតណា៎ ទៅ ។

នៃវ៉ាន់: គាត់ម៉ោប្រាប់ថាម៉េច?

យ៉េត: គាត់ប្រាប់អាថ្ងៃចេញ គាត់ប្រាប់ពេទ្យថាខ្ញុំទៅរៀនសូត្រហើយ គេឲ្យរៀនសូត្រ ដល់ពេល ចេញផុតទៅឮសូរតែគេថា ហ៎! នេះក្បត់ នោះក្បត់ ខ្ញុំយំទៅខ្ញុំមិនដឹងណាណៃ ។

នៃវ៉ាន់: ឮសូរថាគ្រួសារលោកយាយហ្នឹងក្បត់ដែរ?

យើគៈ ចេះតែថាទៅ ពួកនោះថាពួកនោះតែថាអញ្ចឹងទេមុខតែស្លាប់ហើយ តែថាគាត់ក្បត់ហ្នឹង វាស្លាប់អញ្ចឹង មនុស្សល្អណាស់ យាយៗតាៗគាត់យំហ៊ូរ និយាយជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំបើកភ្នែកអត់រួចទេ ហើមថ្ពុលបាត់ហើយ ចុះទើបតែបាន២០ថ្ងៃអូនអើយ! ទាំងគេទាំងឯង ។

នៃវ៉ាន់: ហ្នឹងកូនក្រោយហ្នឹងហ៎?

យើគៈ កូនអាដោយទៅ គេបាត់ហើយ អាហ្នុងហើយអាពៅ កើតបាន២០ថ្ងៃ តាំងពីហ្នឹងទៅ វារបូតដល់សព្វថ្ងៃទៅណា៎ ។

នៃវ៉ាន់: គេម៉ោហៅទៅរៀនអញ្ចឹងហ៎?

យើគៈ ទៅរៀនមែន, កាលហ្នឹងយកទៅរៀនមែនតើ ប៉ុនមិនដឹងរៀនអញ្ចឹងណាដឹងស្រាប់តែយូរ ទៅបានឃើញ បាន៧ថ្ងៃឃើញគេដឹកពីភ្នំពេញទៅ ឃើញកំបុតជើងកំបុតដៃនៀក ឈាមអី ផាប់អ្អែងមុខខ្ញុំហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: អូហ៍! ពេលវៀតណាមចូលហ្នឹងឃើញគេដឹកមនុស្ស?

យើគៈ ដឹកមនុស្សទៅហ្នឹងហើយ ដឹកទៅដាក់មុខបាត់ដំបងហ្នឹងហើយ កន្លែងខ្ញុំនៅហ្នឹងហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ឈប់នៅនឹងវ៉ាហ្នឹង?

យើគៈ ចា៎ស! ដឹកទៅវិញទៅ គាត់ហ្នឹងម៉ោផុតបាត់ហើយ គេដឹកទៅផ្សេងហើយ គាត់ម៉ោផុតហើយឃើញពួកហ្នឹងទៅទៀតណោះ ពួកអីក្រោយហ្នឹងណា៎ ខ្ញុំមិនដឹងទេ អ្នកក្រោយហ្នឹងទៅ ទៅសួរគេប្រាប់ខ្ញុំថា យាយហ្នឹងគាត់កើតកូនទេ ហើយប្តីទៅរៀនសូត្របាត់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: កាលលោកយាយសម្រាលកូនហ្នឹងនៅពេទ្យណាទៅ?

យើគៈ អូហ៍! ខ្ញុំមិនដឹងទេពេទ្យបាត់ដំបងហ្នឹងដែរ ។

នៃវ៉ាន់: ពេទ្យធំគេហ្នឹងហ៎?

យើគៈ ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ពេទ្យព-២?

យើគៈ អូហ៍! ព-២នៅណោះ ។

នៃវ៉ាន់: ពេទ្យព-១?

យ៉េតៈ ឯណោះ ពេទ្យណោះនៅខាងណោះ ខ្ញុំនៅខាងកើត នៅខាងកើតវ៉ា ។

នៃវ៉ាន់ៈ រាល់ថ្ងៃគេហៅពេទ្យអី?

យ៉េតៈ មិនដឹងទេ ខ្ញុំមិនដែលទៅទេឥឡូវនោះ មិនដែលទៅពេទ្យទេ មិនដឹងគេហៅពេទ្យអីពេទ្យអីទេ ដល់សួរខ្ញុំអញ្ចឹងអត់ដឹងទេ កំពុងមនុស្សសសៃខ្ចីលែងដឹងអីហើយ ភ្នែកបើកមិនទាំងរួចផង ដូចថារៀនសូត្រៗ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំ គាត់មិនហ៊ានប្រាប់អីណាគាត់ ខ្ញុំឮតែគេថាក្រោយឃើញ គេទៅឃើញអ្នកពួកទាហានកងទ័ពគេដែលគេទៅចូលហ្នឹងឃើញ ខ្ញុំសសៃខ្ចីងាប់ៗទៅ នឹកឃើញអញ្ចឹងតែភ្នែកខ្ញុំបើកមើលគេមិនឃើញ វាហើមខ្ទុលអស់ហើយហ្នឹង ទើបតែបាន២០ ថ្ងៃដូចដឹងស្រាប់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អញ្ចឹងគាត់បានចូលម៉ោប្រាប់ដែរថាគេហៅយកទៅរៀន?

យ៉េតៈ គាត់ខ្លាចខ្ញុំរក ព្រោះអីខ្ញុំនៅអាំងភ្លើងនោះ ខ្លាចរកបានទៅប្រាប់ថាខ្ញុំទៅរៀនសូត្រហើយ គាត់បានទៅអើតទេណ៎ ដល់អញ្ចឹងបាត់តាំងពីហ្នឹងទៅ ហ្នឹងដឹងតែថ្ងៃម៉ាកើត ។

នៃវ៉ាន់ៈ គាត់មានប្រាប់ថាខាងណាហៅទេ?

យ៉េតៈ គាត់មិនហ៊ានប្រាប់ទេខ្ញុំសសៃខ្ចីអញ្ចឹងនោះទើបតែបាន២០ថ្ងៃហ្នឹង ប្រាប់ម៉េចៗ ។

នៃវ៉ាន់ៈ

ចុះនៅពេលដែលគាត់ម៉ោប្រាប់ហ្នឹងតាមលោកយាយសង្កេតមើលទឹកមុខគាត់អីដូចថាលោក យាយដឹងថាគេបញ្ជូនយកទៅសម្លាប់អីក៏ម៉េច?

យ៉េតៈ គាត់ដឹងតែរៀនសូត្រ ។

នៃវ៉ាន់ៈ គាត់ម៉ោធ្វើធម្មតាអីចឹង?

យ៉េតៈ ចាស៎! ខ្ញុំសសៃខ្ចីខ្ញុំមានដឹងអី ទើបតែកើតបាន២០ថ្ងៃ, ២០ថ្ងៃគត់មើលអីមិនឃើញ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះក្រោយម៉ោប៉ុន្មានបានលោកយាយដឹងថាគេយកគាត់ទៅសម្លាប់?

យ៉េតៈ សព្វថ្ងៃក៏មិនដឹងដែរ ហោមើលចេះតែនៅៗគេទៅ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អត់ទេ ដូចលោកយាយឮថា ដល់ពេលលោកយាយនាំគ្នាយំនោះ ជាមួយចាស់ៗផ្សេងៗទៀតនោះ?

យ៉ើតៈ អូហ៍! ពុអាគេថា ក្បត់ៗហ្នឹងពួកហ្នឹងចូលទៅ ។

ណៃរ៉ាន់ៈ ពួកខាងណាចូលទៅ ?

យ៉ើតៈ ពួកដែលថ្មី ដែលឃ្មួនអីស្អីៗហ្នឹងមិនដឹងណាណៃ ។

ណៃរ៉ាន់ៈ ចូលទៅដល់ក្នុងពេទ្យហ្នឹងប្រាប់ថាចាប់ ?

យ៉ើតៈ ប្រាប់ថា និយាយគ្នាគេណា៎ ។

ណៃរ៉ាន់ៈ ថាពួកពាយ័ព្យក្បត់ ?

យ៉ើតៈ ហ្នឹងហើយ ខាងណោះពាយ័ព្យហើយមុនគេ ក្រោយនិរតី ។

ណៃរ៉ាន់ៈ អូហ៍! និរតីចូលម៉ោហ្នឹងថាពួកពាយ័ព្យក្បត់ ?

យ៉ើតៈ ថាអញ្ចឹងហើយបានអញ្ចឹង ។

ណៃរ៉ាន់ៈ អញ្ចឹងពួកពាយ័ព្យអីក៏និរតីដែលហៅគ្រួសារលោកយាយទៅរៀនហ្នឹង ?

យ៉ើតៈ មិនដឹង បែបពួកនិរតីមិនដឹង បានណោះ៧ថ្ងៃទៅដល់ឈូរឆឈូរអី ខ្មោចឡើងក្រិះណោះឡើងអាខ្លះងាប់នៅនឹងគុរហ្នឹង បញ្ឈរភ្នែក ។

ណៃរ៉ាន់ៈ នៅនឹងពេទ្យហ្នឹង ?

យ៉ើតៈ នៅនឹងពេទ្យអីនៅអាមុខនេះនោះ ។

ណៃរ៉ាន់ៈ

អញ្ចឹងពេលគាត់ទៅរៀនសូត្របានរយៈពេលប៉ុន្មានថ្ងៃបានលោកយាយចេញពីពេទ្យម៉ា ?

យ៉ើតៈ ខ្ញុំអត់ទេ ខ្ញុំអត់ទេ គាត់ទៅដូចថាផុតថ្ងៃហ្នឹងស្អែកឡើងខ្ញុំម៉ោណា៎ ។

ណៃរ៉ាន់ៈ ម៉ោនៅកន្លែងរ៉ាហ្នឹងវិញ ?

យ៉ើតៈ ម៉ោនៅផ្ទះកន្លែងរ៉ាហ្នឹងវិញ ម៉ោស្រាប់តែ៧ថ្ងៃស្រាប់តែឃើញគេដឹកខ្មោចគរដូចគ្នាហើយ មុងនិយាយពិគេដឹកទៅណា៎ គេជញ្ជូនឲ្យអ្នកជំងឺហ្នឹងហើយ អ្នកកំបុតជើងកំបុតដៃតែជញ្ជូន ឯណា បើជញ្ជូនថ្ងៃហ្នឹងទៅងាប់នឹងគុរ ហើយមុងអីឡើងគរដូចអីអញ្ចឹងហើយខ្ញុំអត់ចុះម៉ោ រួចទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែមើលពីលើម៉ោទេ ខ្ញុំអត់ចុះរួច ខ្ញុំទន់អស់ហើយខ្ញុំយំនោះ ខ្ញុំមើលពីលើ ផ្ទះហ្នឹងម៉ោណា៎ មើលទៅល្វោកល្វល់ ហើយឈាមដាបដូចអីចឹងដែលដឹកពីភ្នំពេញម៉ោវិញ ទេហ្នឹងនោះ មិនដឹងពីណាៗទេ ឃើញតែពីត្បូងទៅហ្នឹង ។

ណៃវ៉ាន់: ចុះពេលលោកយាយម៉ោពីពេទ្យវិញ ដូចថាពួកដែលធ្វើការជាមួយគ្រួសារលោកយាយនៅ រទេះភ្លើងហ្នឹងនៅដែរ ឬក៏បាត់អស់រលីងហើយ?

យើគ: មានតែបាត់អីទេ វាសុទ្ធតែពួកអ្នកត្រង់ដែរហ្នឹងបាត់ទៅណា៎ មានតែរត់ប្រសេចប្រសាចទៅអញ្ចឹង គ្រាប់ផ្លោះឃ្វាំងនោះ ។

ណៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងគេហៅតែគ្រួសារលោកយាយម្នាក់ទេទៅរៀន អ្នកផ្សេងទៀតអត់ទៅទេ?

យើគ: អើ! គេឲ្យអ្នកធំទៅរៀន អ្នកបន្ទាប់ ។

ណៃវ៉ាន់: អ្នកនៅបន្ទាប់គ្រួសារលោកយាយនៅទេ?

យើគ: នៅ ប៉ុនឥឡូវងាប់អស់ហើយ ។

ណៃវ៉ាន់: ឈ្មោះអីគេអ្នកបន្ទាប់គ្រួសារលោកយាយ?

យើគ: ឈ្មោះអីទេ តែគ្រាន់តែជូនឡាន តែមិនដឹងគេធ្វើអីទេ ។

ណៃវ៉ាន់: និរសា?

យើគ: បែបហ្នឹងដឹង ឃើញតែជូនឡានទៅហ្នឹងនោះ ឃើញពេលទៅណាបើកឡានជូនទៅណាបើក ឡានជូន ម្នាក់នោះខាងរទេះភ្លើងហើយនិងអាត្រៃសិន ផ្នែកថ្នល់ណា៎ បើអាខាងផ្នែកឡាន ណោះតាមព្រៃណោះអ្នកនោះឡានបានទៅរួចនៅខាងរទេះភ្លើងមានម្នាក់ អ្នកបើករទេះភ្លើង ផ្សេង អ្នកបើកឡានផ្សេង ។

ណៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងតាមដែលគេហៅទៅរៀនសូត្រហ្នឹងបាត់ដំណឹងរហូតម៉ោ?

យើគ: អូហ៍! អត់ដែលឮពីណាណៃទេ ខ្ញុំឡើងវង្វេងហើយ ខ្ញុំនិយាយមិនដឹងខុសត្រូវទេណា៎ កុំប្រកែប្រកាន់ខ្ញុំ ខ្ញុំនិយាយឡើងខ្ញុំចង់តែទឹកភ្នែក ។

ណៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយកាលជំនាន់ខ្មែរក្រហមគេឲ្យធ្វើអីដែរ?

យើគ: កាលដែលខ្ញុំទៅហ្នឹង ខាងឈរស្ទូឡើងហើមជើង ។

ណៃវ៉ាន់: អូហ៍! ខាងដាំស្ទូនៅកងរទេះភ្លើងហ្នឹងដែរ?

យើគ: ចា៎ស! មែនតែម្នាក់ទេមាន៣០នាក់ មានខាងចិតបន្លែ ចុះស្លាប់ហើយមនុស្សច្រើនណាស់ណា៎ ។

ណៃវ៉ាន់: ដាំឲ្យប្រជាជនហូប ឬក៏ដាំឲ្យកម្មកររទេះភ្លើង?

យ៉ើគះ កម្មកររទេះភ្លើង ហើយប្រជាជនដែលស្ទូងដកនោះ ម៉ាទៅរួមទាំងអស់ គេហូបរួមទាំងអស់តើ គេមែនហូបឯកជនណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ បាទ! គេហូបរួមប៉ុនគេមានចែកដូចថាខាងកម្មករហូបផ្សេង អ្នកស្រុកហូបផ្សេងអីទេ?

យ៉ើគះ អ្នកស្រុកគេខាងគេផ្សេង អាណឹងគេហៅខាងយុវជន ខាងមិត្តនារី ខ្ញុំខាងយុវជនខាងរទេះភ្លើង ហើយនិងខាងស្ទូងដកខាងការងាររហ្នឹងខាងប្រុសៗទាំងអស់ណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ ប្រហែលជាប៉ុន្មាននាក់ដែរដែលយាយធ្វើម្ហូបឲ្យហ្នឹង?

យ៉ើគះ អូហ៍! ច្រើនណាស់ បើពេលរៀនសូត្រឡើងរាប់ពាន់អីណោះ ធ្វើម្នាក់អីកើត ច្រើន ។

ឆៃវ៉ាន់ះ ចុះជាប្រចាំថ្ងៃយើងធ្វើប៉ុន្មានខ្ទះដែរ?

យ៉ើគះ បីខ្ទះ បាយបួនខ្ទះ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ បាយទេ អត់មានបបរទេ?

យ៉ើគះ បាយដែលនេះហើយហ្នឹងនោះ ដែលគេធ្វើស្រែបានហើយហ្នឹង កាលមុនបបរ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ ដល់ពេលខែធ្វើស្រូវអត់សូវបានបបរ?

យ៉ើគះ បបរតើហ្នឹង ចុះគ្នាលើកធ្ងន់នោះ បើពេលនេះបបរទៅៗលើអាឈើដាក់រទេះភ្លើងហ្នឹងរួច ។

ឆៃវ៉ាន់ះ ចុះម្ហូបអីលោកយាយទៅរកពីណាម៉ោ?

យ៉ើគះ ម្ហូបអីមិនព្រួខ្ញុំថាចិញ្ចឹមទេហេ៎ អ្នកហ្នឹងចិញ្ចឹមណា៎ ក្រុមដូចថាគេចាត់ខ្ញុំឲ្យចិញ្ចឹមជ្រូកម៉ាក្រុម ហើយទាហ្នឹងម៉ាក្រុម ចិញ្ចឹមមាន់នោះម៉ាក្រុម ពេលនេះទៅគេស្ទូងដក ម៉ោពីហ្នឹងមាន់ទាអី នៅលើអ្នកហ្នឹងតើ គ្មានណាចិញ្ចឹមទៀត មានតែអ្នកធ្វើការហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ះ អញ្ចឹងលោកយាយចាំតែធ្វើម្ហូបទេ ផវ៉ាន់ធ្វើម្ហូបអីគេយកម៉ោឲ្យដល់កន្លែងធ្វើទៅ?

យ៉ើគះ ចា៎ស! ចុះនេះនោះបើគាត់អ្នកមើលការខុសត្រូវហើយ យកម៉ោអ្នករទេះភ្លើងអីហ្នឹងនោះធ្វើការហ្នឹង ប៉ុនគាត់ចិញ្ចឹមក្រុមគាត់ណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ ចុះកាលជំនាន់ហ្នុងយាយបានហូបចុកឆ្អែតដែរអត់សូវពិបាកទេ?

យ៉ើគះ អត់អីទេ ខ្ញុំហូបដូចគេមិនបានទេ ក្តៅណាស់ ខ្ញុំអត់សូវស្រួលទេ ។

ឆៃវ៉ាន់ះ តែលោកយាយដូចថាអត់សូវអត់ទេ បានហូបជាប់ទេ?

យើគៈ ហូបពេលណាទៅខ្វះបបរ ពេលណាទៅដូចថាអង្ករតិចយើងបបរម្តងទៅណ៎ា ពេលណានេះ ទៅយើងធ្វើស្រែខ្លួនយើងអញ្ចឹងនោះ ពេលណាបានបាយក៏បាយទៅមែនថា ។

នៃវ៉ាន់ៈ តែដូចថាលោកយាយស្រួលជាពួកអ្នកនៅស្រុកភូមិ ដូចថាបានហូបឆ្អែត អត់សូវខ្វះ?

យើគៈ ខាងរទេះភ្លើងអញ្ចឹងឯង ។

នៃវ៉ាន់ៈ តែលោកយាយអត់មានធ្វើស្រែអីទេ?

យើគៈ ខ្ញុំនៅតែកន្ទែងបាយហ្នឹងហើយហ្នឹងនោះ ។

នៃវ៉ាន់ៈ រហូតតាំងពីដើមម៉ោ?

យើគៈ គេធ្វើបុណ្យដូចប្រជាជនអញ្ចឹង គេម៉ោរៀនសូត្រ ដូចអ្នកម៉ោរៀនសូត្រពីភ្នំពេញអីហ្នឹងណ៎ា ដឹងកន្ទែងបាយហ្នឹងបាត់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អញ្ចឹងអ្នករៀនសូត្រពីភ្នំពេញម៉ោធ្លាប់ម៉ោកន្ទែងហ្នឹងដែរ?

យើគៈ ម៉ោ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ឈ្មោះអីខ្លះតាមលោកយាយចាំ?

យើគៈ ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ថាខ្ញុំនៅតែកន្ទែងបាយ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ពួកគេដូចថាឋានៈគេប៉ុណ្ណាដែរ?

យើគៈ ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ហើយគេរៀននៅណា, ពេលដែលគេម៉ោរៀនសូត្រហ្នឹងនៅណា? នៅពោធិសាត់អីក៏នៅ បាត់ដំបង?

យើគៈ ពីបាត់ដំបងក៏ទៅ ដូចទៅមួយៗណ៎ា ហើយគេហៅស្អី ដូចនៅខាងយើងប្រជាជនអញ្ចឹងគេ ហៅស្អីពីដើម, មិនដឹងគេហៅអី ហ្នឹងក៏ទៅដែរ គេទៅមួយៗអញ្ចឹងទៅណ៎ា ។

នៃវ៉ាន់ៈ មេគេហ្នឹងហ៎េ?

យើគៈ មិនដឹងមេមិនដឹងអីប៉ុន្តែទៅមួយៗអញ្ចឹងទៅ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អ្នកដែលទៅរៀនដូចមានឈ្មោះអីខ្លះតាមលោកយាយដឹង?

យ៉ើគះ ចាំមើលបាត់ដំបងគេយកមួយទៅរៀនសូត្រ ហើយស្អីខាងនេះនោះខាងអារ៉ាញ់នោះមួយ ហ្នឹងខាងរទេះភ្លើងទេណ៎ា ។

ឆៃវ៉ាន់: អូហ៍! ទៅប្រជុំហ្នឹងតែខាងផ្នែករទេះភ្លើងទេ?

យ៉ើគះ ហើយគាត់ទៅរៀនសូត្រអញ្ចឹងដែរ ទៅភ្នំពេញហ្នឹងដែរ ហើយគេម៉ោបង្រៀនគេម៉ោហ្នឹង ដែរអញ្ចឹងណ៎ា ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះដូចថាខាងភូមិភាគខាងអីគេចុះម៉ោដែរ?

យ៉ើគះ ទៅ ត្រូវថ្ងៃណាទៅៗ អ្នកបាយនេះប្រុងតែរៀបទៅអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: គេប្រាប់មុនអញ្ចឹងដែរ?

យ៉ើគះ ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់: ចុះមីងប៉ុល ពត ខៀវ សំផនអីគេដែលទៅប្រជុំនៅហ្នឹងទេ?

យ៉ើគះ អត់ដែលស្គាល់ទេ ខៀវ សំផនអីខ្ញុំមិនទាន់ដឹង រាជមុនដឹងមិនដែលឃើញទេ ខ្ញុំស្គាល់តែតាកី តាអីហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: តាកីហ្នឹងធ្លាប់ម៉ោប្រជុំហ្នឹងញឹកហ៎េ?

យ៉ើគះ គាត់ទៅរៀនសូត្រ គាត់ទៅបង្រៀនគេ ។

ឆៃវ៉ាន់: យាយធ្លាប់ចូលរួមរៀនជាមួយគេអត់?

យ៉ើគះ ខ្ញុំនោះ ខ្ញុំរៀនវគ្គផ្សេងៗតើ យើងទៅរៀនហ្នឹងម៉េចទាល់តែអ្នកខ្ពស់ៗណោះ ខ្ញុំទៅរៀនដូចពេទ្យដូចអី ដូចប្រធានៗក្រោមបន្ទាប់ ក្រោយៗកំប៉ិចកំប៉ុក ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយខាងដាំស្លហ្នឹងលោកយាយប្រធានគេអីក៏ម៉េច?

យ៉ើគះ អត់ទេ ឡូខ្ញុំធ្វើប្រធានខ្ញុំមិនធ្វើទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ឡូធ្វើដែរ?

យ៉ើគះ ឡូខ្ញុំធ្វើខ្ញុំមិនធ្វើ ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងអ្នកណាគេប្រធានខាងដាំស្ល?

យ៉ើគះ ប្រធានអ្នកនិរតី ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះមុននិរតីចូលពីណាគេ?

យ៉ើគះ អូហ៍! ហ្នឹងពាយ័ព្យកាលប្ដីខ្ញុំហើយហ្នឹង គឹម ។

ឆៃវ៉ាន់: គីម ស្រីអីប្រុស?

យើគៈ ស្រី ប្តីឈ្មោះទីម ខាងរទេះភ្លើង ។

ឆៃវ៉ាន់: កូនចៅរបស់គ្រួសារលោកយាយ?

យើគៈ អ្ហូហ៍! មិនស្គាល់ទេ អ្នកលើដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់: តែតួចដាងគ្រួសារលោកយាយទេទីមហ្នឹង?

យើគៈ ហ្នឹងនេះណោះ ធ្វើក្រោម គេធ្វើប្រធានដែរ តែប្រធាកំប៉ិចកំប៉ុកដូចខ្ញុំអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: លោកយាយប្រធានដែរ?

យើគៈ ខ្ញុំប្រធានអីខ្ញុំ ។

ឆៃវ៉ាន់: ម៉ាខាងដាំស្លគេហ្នឹងមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់?

យើគៈ ខ្ញុំនោះ ដូចយើងប្រជាជនអីចេះចឹងទៅ ជួយគ្នាតើ អ្នកស្រែទៅជួយនៅការដ្ឋានហ្នឹង មិន មែនអ្នកនេះអ្នកនោះឯណា ជួយធ្វើ ។

ឆៃវ៉ាន់: ថ្ងៃណាររវល់ច្រើនហៅជួយម៉ោធ្វើទៅ?

យើគៈ គ្នាច្រើនរៀនសូត្រអីណាទៅ ធ្វើកើតទាន់ ហើយអ្នកធំគេម៉ោអញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះធម្មតាប៉ុន្មាននាក់ដែរ ខាងដាំស្លពេលដែលអត់មានរៀនសូត្រ?

យើគៈ អ្ហូហ៍! មានរាប់រយ ។

ឆៃវ៉ាន់: គ្រាន់តែខាងដាំស្លហ្នឹងរាប់រយនាក់?

យើគៈ ទេ អ្នកដែលម៉ោហូបណាំ ។

ឆៃវ៉ាន់: ប៉ុន្តែអ្នកដែលខាងធ្វើម្ហូបហ្នឹងគ្នាប៉ុនាននាក់?

យើគៈ អ្ហូហ៍! ៣០ហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ៣០ នាក់, ប្រធានគេឈ្មោះគីមហ្នឹង, លោកយាយអនុ?

យើគៈ អត់ទេ ថាខ្ញុំអត់ធ្វើទេ ថាខ្ញុំគ្រាន់តែជំនួយទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ក្រៅពីគីមលោកយាយមានចាំឈ្មោះណាគេផ្សេងទៀតអត់?

យើគៈ អត់, អត់ស្គាល់ ហ្នឹងដោយសារដាំស្លជាមួយខ្ញុំទេ ហ្នឹងប្រធានទេ ធ្វើប្រធានទេ ខ្ញុំស្គាល់ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះដល់ពេលដូរម៉ោបាត់ដំបងវិញលោកយាយនៅខាងដាំស្លដដែលអីក៏ខាងអី?

យើគៈ នៅចិតបន្លែហ្នឹងដដែល ។

ឆៃវ៉ាន់: ប្រធានហ្នឹងគឺមដដែល?

យ៉េតៈ ហ្នឹងដដែល ។

ឆៃវ៉ាន់: ដូរម៉ោជាមួយគ្នាដែរ?

យ៉េតៈ ម៉ោជាមួយគ្នា ។

ឆៃវ៉ាន់: ទាំង៣០ នាក់ហ្នឹងដូរម៉ោជាមួយគ្នាអីក៏?

យ៉េតៈ នេះអត់បាន៣០ ទេបាត់ដំបង គ្នាតិចដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់: បានប៉ុន្មានដែរ?

យ៉េតៈ គ្នាប៉ុន្មានទេ ដល់ណោះស្រូវឯណាច្រើនបានៗ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះពេលលោកយាយដូរម៉ោបាត់ដំបងហ្នឹងលោកយាយមានកូនចៅប៉ុនាននាក់ហើយ?

យ៉េតៈ ខ្ញុំមើលបាន ខ្ញុំកូនពីសង្គម២ បីផាប់មួយ ហ្នឹងបើនៅអាយុ៨ឆ្នាំ, ១០ឆ្នាំអីនៅឡើយទេ មើលទៅ អាមួយកើតបានបីខែ ។

ឆៃវ៉ាន់: ពេលម៉ោបាត់ដំបងហ្នឹងបានកូនបួននាក់អញ្ចឹង?

យ៉េតៈ អានោះទើបតែចេះអង្គុល អាមួយនោះទើបតែកើតហ្នឹងនោះ អាមួយ២០ថ្ងៃនោះ អានេះ ៩ថ្ងៃខ្ញុំបីលើរទេះ ខ្ញុំទើបនឹកឃើញ ហើយសុទ្ធតែអាចម៍ជ្រូកអីហ្នឹង ។ ដល់ម៉ោណោះបាន ប៉ុន្មានបានទំងន់ទៀត ទំងន់ទៀតវាទើបតែចេះអង្គុលនោះ អានេះនោះ ខ្ញុំញីកម៉ាឆ្នាំមួយ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះនៅពេលឆ្លងទន្លេអញ្ចឹងគេឲ្យឈប់ប៉ុន្មានថ្ងៃដែរ?

យ៉េតៈ ខ្ញុំអត់មានបានឈប់ណា៎ គេមានណាឲ្យឈប់ យើងចង់ឈប់ៗទៅ ខ្ញុំមិនបានឈប់ផង ខ្ញុំ អត់ឈប់ទេ ខ្ញុំមិនឲ្យគេថាខ្ញុំទេ គេវាល់គ្នាគេឈប់នោះ គេម៉ោព្រៃគេថាគេខំតស៊ូណាស់ គេឈប់ហើយប្រពន្ធគេនោះ ខ្ញុំអត់ទេ ទៅចំការគេអំពៅ អំពៅប្រវែងណោះខ្ញុំទៅឆ្ការហ្នឹង ឆ្ការដូចអីចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះកូនទាំងអស់នៅជុំគ្នាអីក៏បែក? កូនធំៗនៅជាមួយដែរ?

យ៉េតៈ អត់ទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ទៅនៅខាងណាទៅ?

យ៉េតៈ កូនទើបតែពីរហ្នឹង បែកទៅណា កូនប៉ុនណោះ មិនញុំខ្ញុំថាបីខែទេហ៎ អាមួយបីខែ អាមួយ បាន៧ឆ្នាំ អា៨១នេះបានតែ៧ឆ្នាំទេដែលបែកទៅបាត់ហ្នឹង ថាខ្ញុំវេទនានឹងកូន ។

ឆៃវ៉ាន់: បាត់កូនបងហ្នឹងមួយ?

យើត: អត់ទេ បាត់បងអានេះមួយទៀត អាមួយកើតពីពោធិសាត់ហ្នឹងនោះ អាមួយកើតបានម៉ាឆ្នាំហើយដែលគេយកហ្នឹងនោះ ខ្ញុំថាមិនឲ្យទេ តែគេយកនោះ ខ្ញុំទើបតែបាន២០ថ្ងៃនោះ ។

ឆៃវ៉ាន់: ពេលគេយកហ្នឹងគេយកគ្រួសារលោកយាយហើយនៅ?

យើត: អានេះ៩រោជ អានោះម៉ាកើត ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងយកកូនទៅមុន?

យើត: យកកូនទៅក្រោយ ។

ឆៃវ៉ាន់: យកប្តីខ្ញុំ៩រោជ យកកូនថ្ងៃម៉ាកើត?

យើត: មើលឪវាម៉ាកើតខែមិកសេ អានេះរនោជ ឯណោះម៉ាកើត អានេះរនោជ ខែបុស្ស ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងយកប្តីទៅមុន ក្រោយម៉ោយកកូនទៅតាមក្រោយ?

យើត: ណោះរៀនសូត្រ ណោះមានតាមឯណាគេយកដេរ្សងហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: គេយកធ្វើអីកូនហ្នឹង?

យើត: គេស្រឡាញ់ គេចង់បានៗយកទៅសាប់ទេកូនខ្ញុំនោះ ។

ឆៃវ៉ាន់: ម៉េចបានដឹងថាស្លាប់?

យើត: ចុះបើគេថាហើយ គេប្រាប់ឲ្យខ្ញុំទៅលេង ខ្ញុំថាមិនទៅទេ ខ្ញុំថាមិនទៅទេ យកកូនអញទៅសាប់ហើយ មីប្រធានហ្នឹងយកកូនខ្ញុំទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: អូហ៍! យកកូនហ្នឹងទៅ?

យើត: ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់: រាល់ថ្ងៃកូនហ្នឹងអត់ដឹងថារស់អីក៏ស្លាប់ទេ?

យើត: សាប់ហើយ ដ្តាំម៉ោហើយ ខ្ញុំអត់ទៅទេឆ្ងាយណាស់ ។

ឆៃវ៉ាន់: នៅណា?

យើត: ឆ្ងាយណាស់ ។

ឆៃវ៉ាន់: ទើបតែព្រុដណឹងថាស្លាប់ក្រោយនេះអីក៏ស្លាប់ជំនាន់ខ្មែរក្រហម?

យើត: ទើបតែព្រុនេះឯង សាប់ៗហ្នឹងកំពុងតែអត់យួននោះ ខ្ញុំក៏អត់ដែរម៉ាវឹកហ្នឹងនោះ ខ្ញុំថាកុំឲ្យយកទៅ ត្បិតអីស្រុកប្តីខ្ញុំនៅនេះណា៎ កាលហ្នឹងខ្ញុំនៅបាត់ដំបងនោះ

ខ្ញុំពរអាកូននេះអាមួយ រំគិល អាមួយអញ្ចេះនេះ បី២០ថ្ងៃ នឹកឃើញអញ្ចឹងគេយកអាដើរហ្នឹង ធំណាស់ ហើយស ស្អុះ ខ្ញុំវេទនាណាស់ ជំនាន់ហ្នឹងគ្មានណាវេទនាដល់ខ្ញុំទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: វេទនាម៉េចខ្លះទៅ ?

យើ៉តៈ: វេទនាអាយើង ។

ឆៃវ៉ាន់: ពេលយួនចូលហ្នឹងហេ៎ ?

យើ៉តៈ: ទេ! មែនយួនទេ កាលម៉ាហ៊ុកពេលស្អីហ្នឹងម៉ោ ។

ឆៃវ៉ាន់: និរតីម៉ោ ?

យើ៉តៈ: ចា៎ស! ម៉ោគេធ្វើការផារ ដូចយើងទៅអញ្ចឹងអត់មានកន្លែងស្អីយើងអ្នកថ្មីអញ្ចឹងណាស់ ហើយ ប្តីខ្ញុំទៅអញ្ចឹងយើងអ្នកថ្មី ហើយគេនោះសុទ្ធតែតស៊ូអីណាស់ ស្រីៗណាស់ ។

ឆៃវ៉ាន់:

ចុះលោកយាយពេលម៉ោដល់បាត់ដំបងហ្នឹងពេលហ្នឹងពួកនិរតីគេម៉ោហើយមែនពួកពាយ័ព្យ ទេណាស់ ?

យើ៉តៈ: អ្ហ៎! និរតីណាស់ទេ និរតីយកទៅ រៀនសូត្រណោះតើដែលម៉ោហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងពេលដែលម៉ោហ្នឹងនៅពួកពាយ័ព្យនៅ ឡើយទេ?

យើ៉តៈ: ខ្ញុំរត់ទៅណោះ ដល់ម៉ោនេះយួនចូលខ្ញុំរត់ទៅដំណាក់ ទៅភូមិអន្លុំណោះវិញណោះ បើមិន រត់ម៉េចបើឆេះនេះ ។

ឆៃវ៉ាន់: បាទ! ប៉ុន្តែពេលដែលគ្រួសារលោកយាយម៉ោខែ៧ ៧៧ ពេលហ្នឹងខាងពាយ័ព្យកាន់អីក៏ ខាងនិរតីកាន់?

យើ៉តៈ: នៅពាយ័ព្យតើ ដល់តែយួនចូលបានពួកនេះនិរតី យួនចូលគេម៉ោជាមួយគ្នាមិនដឹង ខ្ញុំអត់ ដឹងទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះពេលដែលលោកយាយម៉ោនៅបាត់ដំបង

ហើយនិងនៅខាងពោធិសាត់ហ្នឹងពីរហ្នឹងណា ពិបាកជាង?

យើ៉តៈ: បាត់ដំបងកាលហ្នឹងមិនទាន់ធ្វើស្រែ វាដូចមេមុនមិននាំធ្វើ វាអត់អង្ករបន្តិចហើយ វាហូប បបរហើយ ហ្នឹងគេផ្លាស់ពីនោះម៉ោឲ្យបង្កបង្កើនផលហ្នឹងទៀត ផ្លាស់ឪហ្នឹងនោះ ។

ឆៃវ៉ាន់: ផ្លាស់ពីពោធិសាត់ឲ្យម៉ោប្រកប?

យ៉េត: ពីណោះគ្រាន់ទៅផ្លាស់ឲ្យម៉ោណោះឲ្យម៉ោកើតណោះទៀត បានឈប់បបរ បបរវាគ្មានកម្លាំង ដែរហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងនៅ បាត់ដំបងហ្នឹងបានបាយដែរ?

យ៉េត: ចា៎ស! ដល់បានទៅ បានៗ ហូបខ្លះទៅ ហើយបបរខ្លះទៅ បើអត់ដែលមានធ្វើសោះមេមុន គេកាន់ គេអត់ធ្វើម៉េច អ្នកមេក្រោយគេធ្វើ កូនចៅគេក្រោយគេធ្វើទៅបានទៅ បាន ហើយបានគេថា ម៉ូមសំបូរស៊ីណាស់ គ្នាខំ ខំឲ្យកូនចៅទាំងយប់ទាំងថ្ងៃបានៗ បាយហ្នឹង ចុះ បើមិនខំហ្នឹងបានកម្លាំងណាទៅ លើកឈើ កាប់ឈើដាក់រទេះភ្លើងអីហ្នឹង បានកើតអញ្ចឹងទៅ គេប្រណែនៗ ថាមាន ចុះយើងមិនធ្វើវាក្រទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: មានហ្នឹងបានគេហៅទៅរៀនហ្នឹង?

យ៉េត: ហ្នឹងហើយគេប្រណែនហ្នឹងហើយបានទៅរៀនហ្នឹងហើយ គេឃើញយើងស៊ី ប៉ុនយើងធ្វើតែ របស់ឯងទេណា៎ ហើយគេណោះ ហើយដាំល្ហុងនិយាយពីរឿងល្ហុងដាំ ពួកខាងហ្នឹងគេម៉ោ ខាងតាម៉ុក និយាយថាខាងតាម៉ុក ព្រល្បីថាខាងតាម៉ុកអញ្ចឹងខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ពួកហ្នឹងម៉ាសុំ ឃើញថាសំបូរស៊ីម៉ោសុំ ឲ្យល្ហុងតាហ្នឹងឲ្យទាំងបាវៗ ទៅទៀត ហ្នឹងសុទ្ធតែដាំខ្លួនឯងហ្នឹងណា៎ បានៗ ហ្នឹង កុំអីហ្នឹងហុតតែបបរហើយនិងល្ហុងហ្នឹងឯង ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងឲ្យតែគាត់ទៅកាន់កន្លែងណា កន្លែងហ្នឹងស្រួល បានហូបបបូរ?

យ៉េត: ស្រួលមែនហ្នឹងណា៎ ស្រួលឡើងគេអាណិតឡើងយំល្ហេមល្ហាមតែអញ្ចឹងមិនចង់ឲ្យទៅណាអុជ ធូបពីក្រោយខ្នង មិនហ៊ានអុជនេះទេខ្លាចគេឮនោះ យំទាំងតែគ្នាហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយពេលវៀតណាមចូលលោកយាយរត់ទៅដល់ណាទៅ?

យ៉េត: ភូមិអន្គ ចំការបេកភូមិអន្គ ។

ឆៃវ៉ាន់: ស្រុកណា?

យ៉េត: ជិតផ្សាហ្នឹងដែរ ខាងលិចផ្សា បើមិនរត់ទៅណាបើឆេះឃ្លាំងគ្រាប់មិនដឹងអ្នកណារត់មិនដឹង កូនខ្ញុំអីសុទ្ធតែរប៉ាត់រប៉ាយហើយ រត់ផ្សេងគ្នាទេ ខ្ញុំនេះបីកូនសំរទៅ ទៅដល់នោះគ្មានទេមុខ ខ្ញុំនោះមិនបាច់ទេដូចផ្សងម៉េចអញ្ចឹង ខ្ញុំនិយាយតាមត្រង់ថាដូចគូទឆ្នាំងម៉េចអញ្ចឹង វានេះ អស់ហើយ បែកស្រកាក៏បែក ។

ផៃរ៉ាន់: ទាស់ផងអីផង?

យ៉េត: ទាស់ហើយហ្នឹងនោះ ទាស់ហើយបានជាង២០ថ្ងៃដែលទ្រាំហ៉ើ អានេះដូចផ្សងម៉េចអញ្ចឹងឈាមឡើង ហើយខ្ញុំចេះតែយំហើយ យំឡើងហើមពពុល ហើយខំទេប្រវេរប្រវារអង្ករនោះ ខ្ញុំខំប្រវេរប្រវារណា៎ ទាំងសសៃរខ្ចីកូនខ្ញុំនៅតូចៗនោះ ដាក់អានេះចោល អានេះវារទៅ វារបានទន្សាយមួយលេងអាទន្សាយទៅ ។ ជញ្ជូនស្រូវម៉ោចិញ្ចឹមជីវិតអត់មានសោះ នៅឃ្លាំងគេដណ្តើមគ្នាដូចចោរអញ្ចឹង ជាមួយអាកូនខ្ញុំអាបងគេនោះឯងហើយនៅតូចដែរ នោះ ខំបានប្រកបាវយកម៉ោមួងតិចៗម៉ោ បែកស្រកានៅនឹងតើ ខ្ញុំថាតែងាប់ហើយតើ ខ្ញុំគិតលេបថ្នាំគេឃាត់មិនឲ្យលេប មែនខ្ញុំពិបាកចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំពិបាកនឹងស៊ីពោះឯង បើមិនអញ្ចឹង គេដណ្តើមគ្នាដូចអីចឹងអង្ករនិយាយពីដណ្តើមគ្នាដល់ហើយកាលហ្នឹង ថាដល់ហើយច្របល់ ច្របូកណាស់ មិនដឹងពួកណាៗអីទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះអត់មានរត់ទៅឆ្ងាយទេ រត់តែត្រឹមភូមិអង្គហ្នឹងទេ?

យ៉េត: ភូមិអង្គ ។

ផៃរ៉ាន់: ហើយឆ្នាំណាបានម៉ោដល់ស្រុកភូមិនេះវិញ?

យ៉េត: ប៉ុន្មានខែតើម៉ោវិញ ត្រឡប់ម៉ោបានប៉ុន្មានទេគេហៅឲ្យម៉ោចូលបាត់ដំបងកន្លែងហ្នឹងវិញហើយណា៎ ចូលឡើងនៅលើរទេះភ្លើងនោះ វាទូរៗនោះ ដេកនៅក្នុងរទេះភ្លើងទាំងអស់ឲ្យ តែណាម៉ោដេកទូរៗទៅ ដល់ពីហ្នឹងរួចទៅ គេថាឲ្យទៅស្រុកស្រែវិញ ខ្ញុំនេះបងប្អូនប្អូនថ្លៃ ខ្ញុំគេបរទេះទៅយកខ្ញុំម៉ោទេ ខ្ញុំសសៃខ្ចីទៅយកម៉ោដាក់អូរស្រឡៅនេះវិញម៉ោអញ្ចឹងណា៎ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយពេលម៉ោដល់ស្រុកភូមិនេះវិញ លោកយាយបាត់បង់បងប្អូនសាច់ញាតិអស់ ប៉ុន្មាននាក់?

យើ៉ត: ខ្ញុំបាត់កូន បាត់ប្អូនអត់មានទេ បងប្អូននិយាយពីបងប្អូនខ្ញុំបង្កើតនោះហ្នឹងធ្វើពីសម័យលន់ណុល ងាប់នឹងទាហាននោះ ។

ឆៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងម៉ោវិញបាត់តែប្តី ហើយនិងកូនហ្នឹងមួយ?

យើ៉ត: ចា៎ស!

ឆៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយដូចថាត្រឡប់ម៉ោស្រុកភូមិវិញអញ្ចឹងលោកយាយគិតថារបបខ្មែរក្រហមហ្នឹងជារបបយ៉ាងម៉េចដែរ?

យើ៉ត: អត់ដឹងទេ សួរខ្ញុំនោះ ។

ឆៃរ៉ាន់: ពិបាកស្រួលអីម៉េច?

យើ៉ត: ខ្មែរក្រហមរបបហ្នឹងនោះហ៎ មិនដឹងទេ ។

ឆៃរ៉ាន់: លោកយាយគិតថារបបហ្នឹងស្រួលអីពិបាក?

យើ៉ត: ពិបាកស្រួលអីដូចតែខ្ញុំសព្វថ្ងៃនេះដែរ បើមិនធ្វើត្រូវអត់តែអញ្ចឹង ខ្ញុំសព្វថ្ងៃក៏អញ្ចឹងដែរទៅ ស្រណុកអីធ្វើតែហ្នឹងហើយ បានខ្ញុំថាមិនដឹងខាងណាស្រួល មិនដឹងខាងណាពិបាកទេ ។

ឆៃរ៉ាន់: ចុះកាលជំនាន់ខ្មែរក្រហមលោកយាយដែលឃើញគេចាប់មនុស្ស ធ្វើទារុណកម្មអីលោកយាយដែលឃើញទេ?

យើ៉ត: ហ្នឹងហ៎, អត់ដែលឃើញ បាបមាត់បុណ្យមាត់អីខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ ព្រោះតែគេនិយាយមែនតែខ្ញុំមិនដែលឃើញសោះ ខ្ញុំនៅតែកន្លែងបាយហ្នឹងឯង ។

ឆៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងលោកយាយគិតថារបបហ្នឹងមិនពិបាកដែរទេ ព្រោះបានហូបឆ្អែតដែរ?

យើ៉ត: ទេ! អាណឹងម៉ោពីខាងរទេះភ្លើងខំធ្វើស្រែខ្លួនឯងហ្នឹងហ៎ ម៉េចធ្វើស្រែខ្លួនឯង ។

ឆៃរ៉ាន់: តាមចិត្តលោកយាយគិតហ្នឹងគិតថាស្រួលអីក៏ពិបាក?

យើ៉ត: ស្រួលអីបើព្រុថាសម្លាប់គេអស់ហើយហ្នឹង ស្រួលម៉េចទៀត ។

ឆៃរ៉ាន់: ពិបាកដែរ?

យើ៉ត: សម្លាប់ចង់ខ្ទេ ព្រុសួរគេនិយាយអាណោចអាធមសឹងងាប់ហើយ មិនដឹងស្រួលអីទេអញ្ចឹងនោះ ខ្ញុំមិនដឹងស្រួលទេ ខ្ញុំហូបបបរទើបតែបានចិញ្ចឹមធ្វើស្រែខ្លួនឯងទេ បានហូបបាយម្តងម៉ាយាមអញ្ចឹងទៅកុំឲ្យធ្វើខាងរទេះភ្លើងធ្ងន់ហ្នឹងក៏គេមិនឲ្យហូបបាយដែរ ប្រជាជនព្រុគេថាទាញទាំងខ្ទេៗគិតម៉េចទៅ?

ឆៃវ៉ាន់ៈ អាណឹងពួគេនិយាយទេ?

យ៉ើតៈ ចា៎ស! ខ្ញុំអត់ដែលឃើញទេ ខ្ញុំនៅតែកន្លែងបាយ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពួនិយាយពេលណាដែរ?

វីដេ ១២៤

ឆៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! ពួនិយាយថាប្រជាជនគេទាញទាំងខ្សែៗអញ្ចឹងដែរ?

យ៉ើតៈ ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់ៈ អ្នកដែលម៉ោនិយាយប្រាប់លោកយាយហ្នឹងឈ្មោះអីទៅ?

យ៉ើតៈ ដែលស្គាល់គេហ៎! ខ្ញុំនៅស្រុកណោះ គេនៅស្រុកណោះពួតែគេនិយាយ អ្នកដែលគេធ្លាប់នៅនេះណា៎ គេនៅជនបទអីចឹងណា៎ អូសទាញ ហើយប្ដីខ្ញុំនោះគេថាដាក់ពាងអីណាឲ្យពស់ ខាំអីណា ពួអញ្ចឹងទៀត បានថាវេទនាដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពួថាគេដាក់ពាងម៉េច?

យ៉ើតៈ ពួថាយោលទោងអញ្ចេះប្រកក្នុងពាងផ្អក ដាក់ក្នុងទឹកត្រី ពួគេនិយាយដែរតើតែខ្ញុំមិនទៅឃើញខ្ញុំមិនដឹងដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពួគេថាចាប់ប្ដីហ្នឹងដាក់ទឹកត្រី?

យ៉ើតៈ ពួថាឲ្យតែណាគេទៅទួលស្លែងដាក់ពាងអញ្ចេះទឹកត្រីមិនដាក់អញ្ចឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! អញ្ចឹងពួដំណឹងថាគេយកប្ដីហ្នឹងទៅទួលស្លែងដែរ?

យ៉ើតៈ ទេ! ទើបតែពួក្រោយកាលមុនដឹងតែរៀនសូត្រ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ទើបតែពួក្រោយពេលវៀតណាមចូលហ្នឹងហ៎?

យ៉ើតៈ ចា៎ស! ពួក្រោយទេ ពួក្រោយដែរនេះហើយ ពួគេថាយកទៅរៀនសូត្រហ្នឹងគេសម្លាប់អស់ហើយពួកអស់ហ្នឹងនោះ មិនអញ្ចឹងនោះ ចេះតែពួហើយ ប៉ុនយើងមិនផ្ទាល់នឹងភ្នែកណា៎ យើងនៅតែណោះតែអញ្ចឹងម៉ារបូតអញ្ចឹង ហើយថាយោលយោងអញ្ចេះដាក់ចូលក្នុងពាងអីចឹងចេះតែពួគេថាហើយ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! ចងព្យួរជើងដាក់ចូលក្នុងពាងអីហ្នឹងហ៎?

យ៉េតៈ ចាស! ក្នុងពាងឲ្យដាក់ក្នុងទឹកត្រីម៉េចទេ ខ្ញុំឮតែគេនិយាយដែរទេណា៎ ហើយដាក់ឲ្យក្អែបខាំឲ្យពស់ខាំម៉េច ឃើញគេទៅមើល បងប្អូនជីដូនមួយខ្ញុំទៅមើលមែន ស្លាប់បាត់ហើយថាទៅ មើលមែន ។

ផៃរ៉ាន់៖ ទៅឃើញទេ?

យ៉េតៈ គាត់ថាលោឃើញប្អូនគាត់ ប្អូនជីដូនមួយគាតនោះ ប្តីគាត់ប្អូនជីដូនមួយគាត់ ។

ផៃរ៉ាន់៖ ទៅឃើញទេ?

យ៉េតៈ ទៅៗរកឈ្មោះវាអត់ឃើញ អត់ឃើញនៅអាគារពងហ្នឹងណា៎ បានខ្ញុំវេទនាប្តីខ្ញុំ គាត់មិនដែលធ្វើបាបអីទៅឲ្យគេដាក់អញ្ចឹង នឹកឃើញស្រណោះខ្លួនដែរ ។

ផៃរ៉ាន់៖ ចុះលោកយាយម៉ោដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដូចថាលោកយាយមានកូន មានចៅដែលកើត ដូចថាកូនកាលហ្នឹងកាត់នៅក្មេងៗដែរណា៎ អត់សូវដឹងច្បាស់ លោកយាយដែលនិយាយប្រាប់រឿងហ្នឹងឲ្យកូនឲ្យចៅដឹងឮដែរអត់?

យ៉េតៈ កូនសព្វថ្ងៃវាដឹង ឮតែគេនិយាយអញ្ចឹង ។

ផៃរ៉ាន់៖ ចុះលោកយាយដែលនិយាយប្រាប់ទេ?

យ៉េតៈ ខ្ញុំគ្មានដែលនិយាយណាបើខ្ញុំគិតតែខំចិញ្ចឹមកូនអញ្ចឹង ព្រោះខ្ញុំឮគេថាដែរ ដូចតែគ្នាខ្ញុំហ្នឹងលែតែខំចិញ្ចឹមកូនដូចតែគ្នាអីចឹង ។

ផៃរ៉ាន់៖ បាទ! តែដូចថាលោកយាយធ្លាប់និយាយប្រាប់កូនពីរឿងរបស់លោកយាយពីជំនាន់ខ្មែរក្រហម គ្រួសាររបស់លោកយាយអីដែលនិយាយប្រាប់ទេ?

យ៉េតៈ និយាយប្រាប់ថាទាញខ្សែទាញអីហ្នឹង ដល់ឮថាប្តី ឮថាស្លាប់ទួលស្លែងប្រកទឹកត្រីខ្ញុំនិយាយប្រាប់ដែរតើកូនខ្ញុំ ថាគេយកយ៉ាងណា គេដាក់ក្នុងពាងយ៉ាងណាទេ ។

ផៃរ៉ាន់៖ និយាយទៅកូនជឿថា ពិតទេ?

យ៉េតៈ កូនចេះតែជឿហើយព្រោះមនុស្សឡើងអស់ហើយ និយាយមិនជឿម៉េចបើទាញទាំងខ្សែគេថាខ្សែគោម៉េច ។

ផៃរ៉ាន់៖ ចុះលោកយាយរាល់ថ្ងៃនេះដែលឮពត៌មានតាមទូរទស្សន៍ តាមរយៈអ្នកស្រុកអីគេនិយាយពីរឿងតុលាការកាត់ទោសខ្មែរក្រហមៗអីដែលឮទេ?

យ៉េតៈ ខ្ញុំអត់ដែលមានវ៉ាឌីយ៉ូទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះដែលឮអ្នកស្រុកគេនិយាយគ្នាពីរឿងហ្នឹងទេ?

យើត: អត់ ខ្ញុំនៅតែផ្ទះនេះ ខ្ញុំមិនដែលទៅណា៎ បើខ្ញុំវង្វេងវង្វាន់ដែរ ។

ផៃរ៉ាន់: លោកយាយរាល់ថ្ងៃនេះខាងរដ្ឋាភិបាល
និងអង្គការសហប្រជាជាតិគេរៀបចំតុលាការដើម្បី
កាត់ទោសពួកមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមដូចជានួន ជា, អៀង សារី, តាម៉ុក ខៀវ សំផនអីហ្នឹង
ណា៎លោកយាយ, គេរៀបចំដើម្បីកាត់ទោសពួកមេដឹកនាំអស់ហ្នឹង តើចំពោះលោកយាយ
ផ្ទាល់វិញតើលោកយាយគាំទ្រចង់ឲ្យមានការកាត់ទោសពួកមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់នាំខ្មែរក្រហម
ហ្នឹងដែរអីក៏អត់ទេ ចំពោះចិត្តលោកយាយផ្ទាល់ណា៎?

យើត: ចិត្តខ្ញុំនោះ ខ្ញុំចង់មែនអ្នកណាអាក្រក់ចង់តែធ្វើតាមហ្នឹងឲ្យដូចប្តីខ្ញុំ បើប្តីខ្ញុំស្លូតត្រង់ហើយ
ម៉ោធ្វើបាប ខ្ញុំនឹកឃើញអញ្ចឹង ខ្ញុំតូចចិត្តវាសនាខ្ញុំ នឹកឃើញស្លូតធ្វើអីបើស្លូតគេយកទៅ
សម្លាប់មុនអាក្រក់អាវៀចណោះ មែនណា៎ ខ្ញុំក្តៅណាស់ ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងចិត្តលោកយាយចង់ឲ្យមានការកាត់ទោសពួកអស់ហ្នឹងដែរ?

យើត: កុំចង់ឲ្យមានតទៅទៀត ។

ផៃរ៉ាន់: កាត់ទោសពួកហ្នឹងដើម្បីកុំឲ្យមានរបបហ្នឹងទៀត?

យើត: ចា៎ស! ចង់ទៅធ្វើឲ្យសប្បាយ ឲ្យប្រជាជនយើងសប្បាយ បងប្អូនយើងជុំរុំគ្នាកុំឲ្យព្រាត់
ប្រាស់បែកបាក់គ្នាណា៎ បើខ្ញុំចេះតែបែកបាក់អញ្ចឹងបានខ្ញុំមិនចេះបានសុខនឹងគេ ធ្វើត្រង់
ហើយនៅមិនសុខ ខ្ញុំចង់ឲ្យត្រង់ទាំងអស់គ្នា ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយយល់ម៉េចដែរចំពោះពាក្យថាយុត្តិធម៌?

យើត: យុត្តិធម៌អ្នកត្រង់ហោ៎ ហើយអាអ្នកវៀចវាម៉េច អាអត់វាមិនធ្វើអញ្ចេះហោ៎ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំ
វង្វេងហើយ រកយុត្តិធម៌រកផ្លូវត្រង់ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយគិតថា តុលាការកាត់ទោសខ្មែរក្រហមហ្នឹងវាមានប្រយោជន៍អីខ្លះចំពោះ
លោកយាយ ចំពោះអ្នកស្រុកអ្នកភូមិ ចំពោះប្រទេសជាតិទាំងមូល?

យើត: ខ្ញុំអត់ចេះទេ សួរខ្ញុំច្រើនពេកខ្ញុំអត់ដឹងទេ ខ្ញុំល្ងង់ទេ ខ្ញុំល្ងង់ខ្លៅ ។

ផៃរ៉ាន់: ខ្ញុំដូចជាអស់អ៊ីចង់សួរលោកយាយហើយ លោកយាយមានអ៊ីចង់បន្ថែមបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកខ្ញុំនូវអ៊ីដែលលោកយាយគិតថាវាឈឺចាប់ជិនាន់ហ្នឹង ហើយខ្ញុំអត់ទាន់បានសួរលោកយាយ លោកយាយមានអីចង់បញ្ជាក់ពួកខ្ញុំទៀតមានអត់?

យើត: ខ្ញុំនិយាយចប់ហើយ នឹកឃើញកំសត់ វេទនាណាស់ យកកូនឯងទៅទៀត យកទៅសម្លាប់ទៀត មែនសម្លាប់ទេអានេះអត់ហូប យកទៅចាក់ដាក់ចោល ហើយយើងចេះតែដើរបាត់ទៅ យកកូនខ្ញុំទៅអញ្ចឹង ខ្ញុំនឹកឃើញចេះតែតូចចិត្ត បើខ្ញុំនេះចេះចិញ្ចឹមកូនប៉ុនកដែកដើងម៉េចក៏ចេះរកឲ្យកូន ចេះរស់ម៉ោដែរ បើនេះត្រឡូកត្រលន់បើគ្នាថាមិនឲ្យយកទៅចេះតែយកទៅ ឯងសសៃខ្ទីចេះតែយកទៅឲ្យទៅងាប់ដែរ មិនឲ្យស៊ីណា៎ លែសប្បាយជួបបងប្អូន គេ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះអ្នកយកទៅហ្នឹងគេអត់មានកូនទេបានគេយកកូនរបស់លោកយាយ?

យើត: អត់មានទេ ប៉ុនវាមិននេះទេ ពុតែគេនិយាយដែរនោះ យើងមាត់ចាបមាត់ព្រាបពុតែគេថាដាក់កូនចោលកូនអី ណោះលែអបអរសាទ័របងប្អូនគេណា៎ ។

ផៃរ៉ាន់: តែដឹងច្បាស់ថាកូនហ្នឹងស្លាប់ហើយ?

យើត: ចា៎ស! គេទើបតែប្រាប់ដែរ ប្រាប់ប៉ុន្មានខែមុននេះ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយអត់ដែលទៅតាមរកកូនទេ?

យើត: ខ្ញុំដែលទៅរួចហ៎ា វង្វេង ទៅឆ្ងាយឥឡូវវិលមុខ ទើបតែបានគ្រាន់អន់វិលទេ ឈឺម៉ោពីមូលហេតុពិបាកចិត្ត ចេះតែរាំរៃណា៎ ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងខ្ញុំអរគុណលោកយាយច្រើនចំពោះអ៊ីដែលលោកយាយដែលនិយាយ ។

យើត: បើខ្ញុំនិយាយខុសឆ្គងអី ខ្ញុំនិយាយភ្លេចមុខភ្លេចក្រោយ ។

ផៃរ៉ាន់:

អញ្ចឹងពួកខ្ញុំអរគុណលោកយាយច្រើនដែលលោកយាយផ្ដល់ពត៌មានទាក់ទងនឹងគ្រួសាររបស់ លោកយាយ និងទាក់ទងនិងប្រវត្តិលោកយាយផ្ទាល់ដែលទាក់ទងនឹងរបបខ្មែរក្រហមហ្នឹងឲ្យ ពួកខ្ញុំដឹង ។ អញ្ចឹងអរគុណលោកយាយច្រើន ។

យើត: ចា៎ស!

ចប់